DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

JOJO MOYES

Tek ~~Çift~~ Kişilik Paris Seyahati

PEGASUS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tek Kişilik Paris Seyahati

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 1859
Bestseller Roman: 782

TEK KİŞİLİK PARİS SEYAHATİ
JOJO MOYES
Özgün Adı: Paris For One

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Dilara Anıl Özgen
Düzelti: Ayten Koçal
Sayfa Tasarım: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2018
ISBN: 978-605-299-406-1

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018
Copyright © 2015, Jojo's Mojo Ltd

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com
pegasusyayinlari pegasusyayinevi pegasusyayinlari

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

JOJO MOYES

Tek Kişilik Paris Seyahati

İngilizceden çeviren:
Dilek Yücel

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

1

Nell çantasını istasyondaki plastik bankın diğer ucuna itti ve duvardaki saate seksen dokuzuncu kez baktı. Güvenliğin kapısı kayarak açıldığında bakışları bir anlığına arkasına döndü. Bebek arabası, çığlık atan çocuklar ve haddinden fazla zamandır uyumamış ebeveynleriyle –içi dışı Disney olmuş– bir başka aile çıkış salonuna doğru yürüyordu.

Son yarım saattir Nell'in kalbi güm güm atıyor ve göğsünde bir ağrı hissediyordu.

"O gelecek. Hâlâ gelebilir. Hâlâ yetişebilir," dedi alçak sesle.

"9051 numaralı Paris treni on dakika içinde ikinci perondan kalkacaktır. Lütfen, perona doğru ilerleyin. Bagajlarınızın yanınızda olduğundan emin olun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dudaklarını ısırdı ve sonra ona mesaj attı – beşinci kez.

Neredesin? Tren kalkmak üzere.

Yola çıkmadan önce, istasyonda buluşacaklarını teyit etmek için iki kere mesaj atmıştı. Cevap alamayınca, kendi kendine, *metroda olduğum için mesaj ulaşmıyor*, diye düşündü. Ya da belki de o metrodaydı. Üçüncü ve sonra dördüncü kez mesaj attı. Ayakta dikilmiş beklerken elindeki telefonu titredi.

Üzgünüm bebeğim. İşten kaçamıyorum. Trene yetişemeyeceğim.

Sanki iş çıkışı birkaç içki içip muhabbet etmek için buluşacaklardı. Nell telefona inanamayan gözlerle baktı.

Trene yetişemeyecek misin? Bekleyeyim mi?

Saniyeler içinde cevap geldi:

Hayır, sen git. Bir sonraki trene yetişmeye çalışacağım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nell sinirlenemeyecek kadar şaşkınlık içindeydi. Çevresindeki insanlar ayağa kalkıp paltolarını giyerlerken hareketsiz kaldı ve tuşlara sertçe basarak bir cevap yazdı.

Peki ama nerede buluşacağız?

Cevap gelmedi. *İşten kaçamıyorum.* Beyefendi sörf ve dalış malzemeleri satan bir mağazada çalışıyordu. Kasım ayıydı. Nasıl işten kaçamıyor olabilirdi?

Nell bu hâlâ bir şaka olabilirmiş gibi etrafına bakındı. Şu anda bile sanki yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kapıdan çıkıp gelecek ve ona şaka yaptığını söyleyecekti (onunla dalga geçemeye biraz fazla meraklıydı). Ve koluna girip, serinletici dudaklarıyla onu yanaklarından öpüp, "Paris'e ilk seyahatini kaçıracağımı düşünmedin, değil mi?" gibisinden bir şeyler söyleyecekti.

Ancak cam kapı hâlâ sımsıkı kapalıydı.

"Hanımefendi? Perona gitmeniz gerekiyor." Tren hattı güvenlik görevlisi bilete davrandı. Nell bir an için *acaba gelecek mi,* diye tereddüt etti ama sonra peşi sıra küçük bagajını sürüyerek kalabalığın arasına karıştı. Durdu ve bir mesaj daha yazdı:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O zaman otelde görüşürüz.

Devasa tren gürleyerek istasyona girerken Nell de yürüyen merdivenle aşağı iniyordu.

"Ne demek gelmiyorum? Ne kadar zamandır bunu planlıyoruz." Bu, kızların yıllık Brighton yolculuğuydu. Altı yıl boyunca her yıl, kasımın ilk haftası ya Sue'nun dört çekerine ya da Magda'nın çalıştığı şirketin arabasına doluşarak oraya gidiyorlardı – Nell, Magda, Trish ve Sue. Günlük yaşamlarından iki geceliğine kaçıyorlardı; içerek, bekârlığa veda partisindeki erkeklerle takılarak ve akşamdan kalmalıklarını çatlaklarla dolu soluk renkli dış cephesi ve yılların içkisi ile ucuz tıraş kolonyası kokan Brightsea Lodge adlı pejmürde otelde edecekleri kahvaltıyla geçirecekleri iki gece.

Bu yıllık seyahatler iki çocuk, bir boşanma ve bir zona vakasına (bu yüzden ilk gecelerini Magda'nm otel odasında eğlenerek geçirmişlerdi) rağmen devam etti. Kimse hiçbirini kaçırmadı.

"Şey, Pete Paris'e gitmeyi teklif etti."

"Pete seni Paris'e mi götürüyor?" Magda, Nell sanki Rusçayı öğrendiğini açıklamış gibi gözlerini ona dikmiş bakıyordu. "*Pete,* Pete."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bugüne kadar gitmemiş olduğuma inanamadığını söyledi."

"Paris'e bir kez okul gezisiyle gitmiştim. Louvre'da kaybolmuştum ve hostelde biri spor ayakkabımın tekini tuvalete atmıştı," dedi Trish.

"Ben de Hallé Berry'yle çıkan herife benziyor diye Fransız çocuğun tekini öpmüştüm."

"*Garip saçlı* Pete mi? *Senin* Pete mi? Kötü bir şey demek istemiyorum ama onun biraz şey olduğunu sanıyordum..."

"Ezik," dedi Sue imdadına koşarak.

"Sik kafalı."

"Embesil."

"Belli ki yanılmışız. Nell'i edepsiz bir hafta sonu kaçamağı için Paris'e götürecek türden bir herif olduğu ortaya çıktı. Ki bu... bilirsiniz işte, muhteşem. Sadece *bizim* hafta sonumuzda olmamasını dilerdim."

"Şey, biletleri aldıktan sonra... zor olurdu..." diye mırıldandı Nell elini havada sallarken; kimsenin bu biletleri kimin aldığını sormamasını umuyordu. (Noel'den önce indirimli bilet bulabildiği tek hafta sonuydu.)

Yolculuğu ofisteki belgelerini düzenlediği gibi dikkatle planlamıştı. İnternetten gidilecek en iyi yerleri araştırmış, TripAdvisor'dan en uygun fiyatlı otellere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakmış, her birini Google'da karşılaştırarak kontrol etmiş ve sonuçları da elektronik bir tabloya girmişti.

Rue de Rivoli'nin arkasında yer alan bir yerde –"temiz, dostane ve romantik"– karar kıldı ve iki gecelik rezervasyon yaptırmıştı. Pete'le Fransa'da bir otel odasında sarmaş dolaş yatarken, pencereden Eyfel Kulesi'ni seyrederken ve bir sokak kafesinde kruvasanları ile kahvelerinin üzerinden el ele tutuşurken hayal etmişti. Filmlerde gördükleri kadarıyla hayal kurabiliyordu sadece. Klişelerin dışında Paris'te geçirilecek bir hafta sonunda ne yapılacağına dair pek bir fikri yoktu.

Andrew Dinsmore'la gittiği kaya tırmanışını saymazsanız, yirmi altı yaşındaki Nell Simmons daha önce hiçbir erkek arkadaşıyla hafta sonunu beraber geçirmemişti. Andrew'un Mini'sinde uyumuşlardı ve Nell, altı saat boyunca boynunu kıpırdatamayacak derecede üşümüş olarak uyanmıştı.

Nell'in annesi herkese Nell'in "maceracı bir tip olmadığını" anlatmaya bayılırdı. Nell aynı zamanda "seyahat eden bir tip" ya da "görünüşüne güvenebilecek o kızlardan biri" de değildi ve nihayet artık "yaşını başını almış"tı.

Bu, küçük bir kasabada büyümekle ilgili bir durumdu – herkes sizin kim olduğunuzu bildiğini düşünürdü. Mesela Nell duygusal biriydi. Sessizdi. Bir planı dikkatle inceleyecek, çiçeklerinizi sulayacak,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çocuklarınızı önemseyecek ve kimsenin kocasıyla kaçmayacak biriydi.

Hayır, anne. Nell, biletlerin çıktısını alıp, onlara bakıp ve sonra tüm önemli bilgilerle birlikte onları bir dosyaya koyarken, *aslında ben hafta sonu için Paris'e giden kızlardanım*, diye düşündü.

Büyük gün yaklaştıkça sohbetlerine bu konuyu katmaktan keyif almaya başlamıştı. Pazar günü öğle yemeğinden sonra annesinden ayrılırken, "Pasaportumun süresinin bitmediğinden emin olmalıyım," dedi. Yeni iç çamaşırları aldı, bacaklarını tıraş etti, tırnaklarına koyu kırmızı oje sürdü (oysa genellikle açık renkleri tercih ederdi). İşyerine, "Unutmayın, cuma günü erken çıkacağım," dedi. "Paris'e gidiyorum."

Muhasebedeki kızlar hep bir ağızdan, "Ah, çok şanslısın," diye cevap verdi.

Pete'e diğer herkese göre biraz daha az antipati duyan Trish, "Çok kıskandım," dedi.

Nell, Trish şu halini görse yine de onu kıskanır mıydı diye düşünerek trene bindi ve çantasını yerleştirdi. Erkek arkadaşının gelip gelmeyeceği konusunda hiçbir fikri olmayan, yanındaki koltuk boş bir şekilde Paris'e giden bir kızdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

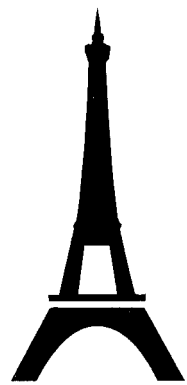

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Paris'teki tren istasyonu kalabalıktı. Nell perondan çıkış kapılarına doğru yöneldi, kendisini itip kakan kalabalığın ortasında olduğu yere çakılıp kalmıştı. Camdan büfeler ve hiçbir yere varmıyormuş gibi görünen yürüyen merdivenler arasında kendini kaybolmuş gibi hissetti.

Hoparlörden üç notalı çan sesi duyuldu ve istasyon görevlisi, Nell'in anlamadığı Fransızca bir şeyler söyledi. Herkes sanki nereye gittiğini biliyormuşçasına hızlı hızlı yürüyordu. Dışarısı karanlıktı ve Nell içindeki panik duygusuyla mücadele ediyordu. *Yabancı bir şehirdeyim ve dilini bile bilmiyorum.* Sonra levhayı gördü: Taksi.

Elli kişilik bir sıra vardı ama Nell bunu önemsemedi. Otel rezervasyonunun çıktısını bulmak için çantasını karıştırdı ve sıra nihayet kendisine gel-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

diğinde kâğıdı çantasından çıkardı. "Hôtel Bonne Ville," dedi. "Iıı... *s'il vous plaît.*"[1]

Şoför, ne dediğini anlamamışçasına arkasını dönüp Nell'e baktı.

Nell, Fransızca duyulması için uğraşarak, "Hôtel Bonne Ville," dedi tekrar. "*Bonne Ville.*"

Şoför, genç kıza boş boş baktı ve kâğıt parçasını elinden aldı. Bir an için kâğıda bakakaldı.

"Ah! Hôtel Bonne Ville!" dedi gözlerini yukarıya kaldırarak. Kâğıt parçasını Nell'e geri uzattı ve arabayı sıkışık trafiğe doğru sürdü.

Nell arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı.

Ve Paris'e hoş geldin!

Yolculuk yirmi uzun dakika sürdü ve pahalıya mal oldu. Trafik korkunçtu. Nell Fransızca tabelaları ağzının içinde mırıldanarak arabanın camından hareketli sokaklara, kuaförlere ve manikür salonlarına baktı. Zarif, gri binalar gökyüzüne uzanıyor, kafeler bu kış akşamında parlıyordu. *Paris*, diye düşündü ve birden her şeyin yolunda gideceğini hissetti. Daha sonra Pete de gelecekti. Pete'i otelde bekliyor olacaktı ve yarın, tek başına seyahat etmenin onu nasıl da kaygılandırdığına birlikte güleceklerdi. Pete ona her zaman biraz fazla evhamlı olduğunu söylerdi.

1 (Fr.) Lütfen. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sakin ol bebek, derdi şimdi burada olsa. O asla herhangi bir şey yüzünden strese girmezdi. Tüm dünyayı dolaşmıştı. Laos'ta silahlı adamlarca yolu kesildiğinde de sadece soğukkanlılığını koruduğunu söylemişti. "Strese girecek bir durum yoktu. Beni ya vuracaklardı ya da vurmayacaklardı. Bu konuda elimden gelebilecek bir şey yoktu." Sonra kafasını sallamıştı. "Nihayetinde o askerlerle bira içmeye giderek konuyu tatlıya bağladık."

Bir keresinde de Kenya'da, alabora olan küçük bir feribottaymış. "Sadece botun yanındaki lastikleri kestik ve yardım gelene kadar onlara sıkıca tutunduk. Suda timsahlar olduğu söylenene kadar da bir hayli sakindim."

Nell kimi zaman bronz teni ve muazzam yaşam tecrübesi olan Pete'in neden kendisini seçtiğini merak ediyordu. Frapan ya da çılgın biri değildi. Bir keresinde Nell'e, kendisine zorluk yaşatmadığı için ondan hoşlandığını söylemişti. Eliyle durmaksızın konuşan birinin taklidini yaparak, "Diğer kız arkadaşlarım kulağımın dibinde böyleydiler. Sen... beni rahatlatıyorsun," demişti.

Bazen bu durum kendisini mağazadan alınmış bir koltuk gibi yapmıyor mu diye merak ederdi Nell ama muhtemelen böyle zor sorular sormamak en iyisiydi.

Paris.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kalabalık caddelerin sesini duymak, parfüm, kahve ve sigara kokularının izini sürmek için arabanın camını aşağı indirdi. Tam hayal ettiği gibiydi. Uzun pencereleri ve minik balkonlarıyla yüksek binalar vardı – iş hanları yoktu. Her sokak başında, dışarıda yuvarlak masaları ve sandalyeleri olan bir kafe bulunuyordu. Ve taksi şehrin içine doğru ilerledikçe kadınlar daha stil sahibi görünüyor, insanlar kaldırımlarda durup birbirlerini öperek selamlaşıyorlardı.

Gerçekten de Paris'teyim, diye düşündü Nell. Ve birden Pete gelmeden önce tazelenmek için birkaç saati olmasına memnun oldu. Bir seferliğine de olsa iri gözlü, masum bir kız olmak istemiyordu.

Bir Parisli olacağım, diye düşündü ve arkasına yaslandı.

Otel ana yolun dışındaki dar bir caddedeydi. Nell taksimetrede yazan tutarı ödemek için avrolarını saymaya başladı ancak şoför parayı almak yerine sanki kendisine hakaret edilmiş gibi davrandı ve elini bagajdaki bavuluna doğru salladı.

Nell, "Üzgünüm. Anlamıyorum," dedi. Bir an durakladıktan sonra, şoföre endişeli bir şekilde bir on avro daha verdi. Adam parayı alıp kafasını salladı ve sonra bavulunu kaldırıma koydu. Şoför arabayla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uzaklaşıp giderken Nell de olduğu yerde kaldı ve kazıklanıp kazıklanmadığını düşündü.

Her şeye rağmen otel güzel görünüyordu. Hiçbir şeyin moralini bozmasına izin vermeyecekti. İçeri girdi ve kendini dar bir lobide buldu. Daha şimdiden Pete'in ne düşüneceğini merak etti. Başını sallayıp, "Fena değil," diyecekti. *Fena değil, bebeğim.*

"Merhaba," dedi; gergindi çünkü Fransızca nasıl denildiğini bilmiyordu. "Bir oda ayırtmıştım."

Bir başka kadın arkasında bitiverdi, kadın bir yandan rezervasyon belgesini bulmak için çantasını karıştırırken diğer yandan oflayıp pufluyordu.

"İşte. Ben de bir oda ayırtmıştım." Kendi kâğıdını resepsiyona, Nell'inkinin yanına koyuverdi. Nell yer değiştirdi ve kalabalık yapmamaya çalıştı.

"Of! Buraya gelmek bir *kâbus*tu. Tam bir *kâbus.*" Kadın Amerikalıydı. "Trafik cehennem gibiydi."

Resepsiyonist saçları siyah, kısa ve iyi kesimli kırk yaşlarında bir kadındı. Her iki kadına da kaşlarını çatarak göz ucuyla baktı. "İkiniz de yer mi ayırtmıştınız?"

Öne doğru eğildi ve evrakları inceledi. Sonra her birini sahiplerine doğru geri itti. "Ne yazık ki sadece bir boş odamız var. Tamamen doluyuz," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu mümkün değil. Rezervasyonumu teyit etmiştiniz." Amerikalı kadın, kâğıdı tekrar resepsiyoniste doğru itti. "Geçen hafta rezervasyon yaptırmıştım."

Nell, "Ben de," dedi. "Ben rezervasyonumu iki hafta önce yaptırdım. Bakın, kâğıtta da görebilirsiniz."

Her iki kadın birbirine baktı ve birden bir yarış içinde olduklarını fark ettiler.

"Üzgünüm. Böyle bir rezervasyonu nasıl yaptınız bilmiyorum ama sadece bir odamız var." Fransız kadın bu durum sanki müşterilerinin hatasıymış gibi konuşmuştu.

"Öyleyse bize bir başka oda bulmak durumundasınız. Rezervasyonlarınıza itibar etmek zorundasınız. Bakın, burada yazılı. Haklarımı biliyorum."

Fransız kadın harika bir şekilde alınmış kaşlarını kaldırdı. "Hanımefendi, olmayan bir şeyi size veremem. Elimde sadece nasıl düzenlememizi istediğinize bağlı olarak iki adet tek kişilik ya da bir adet çift kişilik yatağı bulunan bir oda var. Birinize para iadesi de yapabilirim ama boş iki tane odam yok."

"Ama ben başka bir yere gidemem. Burada biriyle buluşmam gerekiyor," dedi Nell. "Gidersem nerede olduğumu bilemez."

Amerikalı kadın kollarını kavuşturarak, "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi. "On bin kilometre yol

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uçtum ve katılacağım bir akşam yemeği var. Başka bir yer bulacak vaktim yok."

"Öyleyse odayı paylaşabilirsiniz. Her birinize yüzde elli indirim yaparım. Kat görevlisine yatağı tek kişilik ayrı yataklara dönüştürebilir miyiz diye soracağım."

"Odayı bir yabancıyla paylaşmak mı? Benimle dalga geçiyor olmalısınız," dedi Amerikalı.

Resepsiyonist soğukkanlı bir şekilde, "O zaman size başka bir otel bulmanızı öneririm," deyip telefona cevap vermek için arkasını döndü.

Nell ve Amerikalı kadın birbirine baktı. Amerikalı kadın, "Chicago uçağından yeni indim," dedi.

Nell, "Ben de daha önce Paris'te bulunmadım. Bir başka oteli nerede bulurum bilmiyorum," diye cevap verdi.

Her iki kadın da yerinden kıpırdamadı. En sonunda Nell, "Bakın, erkek arkadaşımla burada buluşmamız gerekiyor. Şimdilik bavullarımızı yukarı çıkarabiliriz ve o geldiğinde bize başka bir otel bulabilir mi bakarız. O, Paris'i benden daha iyi biliyor."

Amerikalı kadın, ona güvenip güvenemeyeceğini anlamaya çalışarak Nell'i baştan aşağı süzdü. "Odayı ikinizle de paylaşmam ama."

Nell kadına gözlerini dikti ve "İnanın bana, benim de eğlenceli bir hafta sonu anlayışım bu değil," dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kadın, "Sanırım başka seçeneğimiz yok," diye cevap verdi. "Bunun olduğuna inanamıyorum."

Resepsiyonisti planlarından haberdar ettiler. Amerikalı kadın, "Ve bu hanımefendi ayrıldığında da benim yüzde ellilik indirimimin geçerli olmasını talep ediyorum," diye diretti. "Tüm bu yaşananlar çok ayıp. Benim geldiğim yerde bu tür bir hizmet asla yanınıza kâr kalmazdı."

Nell daha önce hiç bu kadar rahatsız bir durumda bulunmadığını düşündü, Fransız kadının ilgisizliği ile Amerikalı kadının kızgınlığı arasında kalmıştı. Pete'in böyle bir durumda ne yapacağını hayal etmeye çalıştı. Gülerdi ve üzerinde durmazdı. Hayata karşı gülme yeteneği, Nell'in onda çekici bulduğu özelliklerden biriydi. Kendi kendine, *her şey yolunda*, dedi. Daha sonra bu yaşananlara birlikte güleceklerdi.

İki kadın anahtarı alıp daracık bir asansörle üçüncü kata çıktı. Nell arkadan yürüyordu. Kapı çift yataklı bir çatı katına açıldı.

"Of," dedi Amerikalı kadın. "Küvet yok. Küvet olmamasından nefret ederim. Ayrıca oda çok *küçük*."

Nell çantasını yere bıraktı ve Pete'e mesaj atıp başka bir otel bulup bulamayacağını sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seni burada bekleyeceğim. Akşam yemeğine gelip gelemeyeceğini bildirir misin? Şu an çok açım.

Saat çoktan sekiz olmuştu.

Pete mesaja cevap vermedi. Nell, Manş Tüneli'nden mi geçiyor diye merak etti. Eğer öyleyse gelmesine en azından bir buçuk saat vardı. Amerikalı kadın oflayıp puflarken ve bavulunu yatağın üstünde açıp kıyafetlerini asmak için tüm askıları kullanırken Nell de sessizce oturdu.

Sessizlik fazlasıyla bunaltıcı hale gelince, "İş için mi buradasınız?" diye sordu Nell.

"İki toplantım var. Biri bu akşam, sonra bir gün izinliyim. Bu ayki ilk iznim." Amerikalı bunu, sanki Nell'in suçuymuş gibi söylemişti. "Ve yarın Paris'in bir ucunda olmam gerekiyor. Evet. Şimdi dışarı çıkmak zorundayım. Eşyalarımı karıştırmayacağın konusunda sana güveniyorum."

Nell kadına dik dik baktı. "Eşyalarınızı karıştırmayacağım."

"Kaba olmak istemiyorum. Sadece hiç tanımadığım biriyle odamı paylaşmaya alışık değilim. Erkek arkadaşın geldiğinde anahtarını resepsiyona bırakırsan çok memnun olurum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nell öfkesini belli etmemeye çalıştı. "Tamam, bırakırım," dedi. Kitabını alıp okuyormuş gibi yapmaya çalıştığı sırada geriye dönüp baktığında kadının odadan çıkmakta olduğunu gördü. Tam o sırada telefonuna mesaj geldi. Nell telefonu kaptı.

Özür dilerim bebeğim. Oraya gelemeyeceğim. Sana iyi tatiller.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

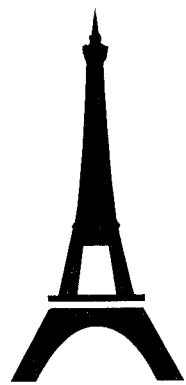

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Fabien çatıda oturuyordu, yünlü şapkasını gözlerine kadar indirdi ve bir tane daha sigara yaktı. Sandrine'in geri dönme ihtimali olduğu zamanlarda sigara içmek için hep burayı kullanırdı. Sandrine sigaranın kokusunu sevmez, şayet Fabien evin içinde sigara içmişse burnunu kapatır ve stüdyo dairesinin iğrenç koktuğunu söylerdi.

Pencereden çıkılan dar çıkıntıydı burası ama uzun boylu bir adam, bir kupa dolusu kahve ve 332 sayfalık el yazması metin için yeterince büyüktü. Yazları bazen burada kestirir ve bazen de meydanın karşısındaki ergen ikizlere el sallardı. İkizler de kendi teraslarında oturup ebeveynlerinden uzakta müzik dinler, sigara içerlerdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Paris'in merkezi böyle alanlarla doludur. Şayet bir bahçeniz ya da ufacık da olsa bir balkonunuz yoksa bulabildiğiniz her yerde kendi dış mekânınızı yaratırsınız.

Fabien kalemini eline aldı ve sözcüklerin üzerini çizmeye başladı. Bu metni altı aydır düzenliyordu ve artık satırların arası yazılarla doluydu. Romanını her okuduğunda daha fazla hata buluyordu.

Karakterler yavan, konuşmaları iğretiydi. Arkadaşı Phillippe ona acele etmesi, metni yazıp ilgilenen bir ajansa vermesi gerektiğini söylüyordu. Oysa Fabien romanına her baktığında onu neden bir başkasına gösteremeyeceğine dair bir sebep daha buluyordu.

Hazır değildi.

Sandrine taslağı teslim etmek istemediğini çünkü bunu yapana dek kendisini bir umut olduğuna inandırabildiğini söylüyordu. Bu, Fabien'a söyledikleri arasında en az zalimce olanlardan biriydi.

Saatine baktı, mesaisine başlamadan önce sadece bir saati olduğunu biliyordu. Ve derken, telefonun çaldığını duydu. *Lanet olsun!* Telefon içerideydi. Çatıya çıkmadan önce telefonu cebine atmayı unuttuğu için kendisine sövdü. Uçmasınlar diye bardağını kâğıt yığınının üzerine koydu ve pencereden tekrar içeriye girmek için geri döndü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Daha sonra ne olduğundan emin değildi. Sağ ayağı, pencereden içeri girerken basarak destek aldığı masanın üzerindeyken kaydı ve sol ayağı düşmemek için uğraşırken geriye gitti. Daha sonra ayağı, Sandrine'in diyeceği gibi sakar ayağı, bardağı tekmeleyip sayfaların pencere pervazından uçmasına neden oldu. Fabien bardağın aşağıdaki Arnavut kaldırımına çarpıp kırılma sesini duyacak ve 332 beyaz sayfanın kararmakta olan gökyüzüne savrulduğunu görecek zamanda arkasına döndü.

Sayfalarının rüzgârla havalanışını ve Paris sokaklarında beyaz kuğular gibi süzülüşünü izledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

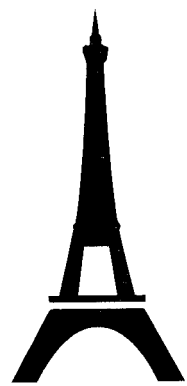

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Nell bir saatini yatakta yatarak geçirdi ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Pete Paris'e gelmiyordu. Gerçekten de gelmiyordu. Yeni iç çamaşırları ve kırmızı ojeli tırnaklarıyla Fransa'nın başkentine kadar gelmişti ve Pete onu ekmişti.

İlk on dakika gözlerini mesajdan –şen "iyi tatiller" dileğinden– alamadı ve devamını bekledi. Ama hayır, Pete gerçekten de gelmiyordu.

Yatağa uzandı, telefonu elinde duvara baktı. Bir yanının böyle bir şeyin olabileceğini hep bildiğini fark etti. Telefona dikkatle baktı, rüya görmediğinden emin olmak için ekranı açıp kapadı.

Ama biliyordu. Aramalarına cevap vermediği o son gece fark etmişti. Hatta Paris'te neler yapabileceklerine dair tüm fikirlerine karşılık Pete'in "Olur,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bakarız" ya da "Bilmem" diye cevap verdiği o son hafta bile bunu anlamış olabilirdi.

Bu durum sadece Pete'in güvenilmez bir erkek arkadaş oluşuyla ilgili değildi – aslında, nereye gittiğini söylemeden sık sık ortadan kaybolurdu. Ve kendine karşı dürüst olması gerekirse, aslında onu Paris'e hiç davet etmemişti.

Daha önce gittikleri yerler hakkında konuşuyorlardı ve Nell de daha önce Paris'e gitmediğini itiraf etmişti. Pete de ona belli belirsiz bir şekilde, "Gerçekten mi? Ah, Paris muhteşemdir. Oraya bayılırsın," demişti.

Bu, hayatında tamamen düşünmeden yaptığı tek şeydi Nell'in. O konuşmadan iki gece sonra, internette gezinirken Eurostar'ın özel teklifini görmüştü. Parmağı *rezervasyon* butonu üzerinde kalmış ve ne yaptığını anlamadan iki kişilik gidiş-dönüş bilet almıştı. Pete'in evine gittikleri bir sonraki gece kâh utanmaktan kâh zevkten kızarmış bir halde biletleri ona göstermişti.

"Ne yaptın?" Şimdi hatırlıyordu, Pete sarhoştu ve sanki inanmıyormuş gibi aheste aheste gözlerini kırpıştırmıştı. "Bana Paris bileti mi aldın?"

"Bize," demişti Nell, Pete elbisesinin düğmelerini beceriksizce açmaya çalışırken. "Paris'te bir hafta sonu... Eğlenceli olur diye düşündüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Demek bana Paris bileti aldın!" Kafasını ve tek gözüne düşen saçlarını sallamıştı. Ve sonra, "Elbette, bebeğim. Neden olmasın? İyi yapmışsın," demişti. Nell, beraber yatağa yığılırlarken Pete'in başka ne söylediğini hatırlamıyordu.

Şimdi tren istasyonuna gidip İngiltere'ye geri dönmek ve Magda, Trish ve Sue'ya haklı olduklarını söylemek zorunda kalacaktı. Pete'in tam da onların söyledikleri gibi biri olduğunu, Nell'in bir aptal olduğunu ve parasını boş yere harcadığını... Bir hiç uğruna kızların geleneksel Brighton yolculuğunu ucu ucuna kaçırmıştı.

Ağlamayacağından emin olana kadar gözlerini sımsıkı kapadı ve sonra kendini ayağa kalkmaya zorladı. Bavuluna bakıp nereden taksi bulacağını, biletini değiştirip değiştiremeyeceğini düşündü. Ya istasyona gittiğinde trene binmesine izin vermezlerse? Aşağıdaki resepsiyonistten onun için Eurostar'a telefon etmesini istemeyi düşündü ama kadının soğuk bakışlarından çekiniyordu. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Telefonu tekrar bipledi. Nell hemen telefonu kaptı, kalbi birden deli gibi atmaya başlamıştı. Nihayet geliyordu! Her şey yoluna girecekti! Ama mesaj Magda'dandı.

Eğleniyor musun, seni azgın kadın?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nell mesaja göz attı ve birden evini delicesine özlediğini hissetti. Orada, Magda'nın otel odasında olmayı, banyodaki lavabonun üzerinde, plastik bir bardakta ucuz şampanya dururken makyajlarını yapmak için aynanın önünde yer kapma kavgası ediyor olmayı diledi. İngiltere bir saat gerideydi. Bavullarından halıya yeni kıyafetler saçılır ve odada şikâyet edilmelerine sebep olacak kadar yüksek sesle müzik çalarken hâlâ hazırlanıyor olurlardı.

Hayatımda hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim diye düşündü Nell.

Muhteşem, teşekkür ederim. Size iyi eğlenceler!

Nell mesajı ağır ağır yazıp GÖNDER tuşuna bastı, mesajının Manş Denizi boyunca akıp gittiğini söyleyen sesi duyana dek bekledi ve daha fazla yalan söylemek zorunda kalmamak için telefonunu tamamen kapattı.

Nell, Eurostar'ın tarifesini inceleyip çantasından bir not defteri çıkardı ve seçeneklerinin ne olduğunu görmek için bir liste yaptı. Saat dokuza çeyrek vardı. İstasyona geri dönse bile muhtemelen eve dönebileceği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar erken bir saatte onu İngiltere'ye götürecek bir tren bulamayacaktı.

Banyo aynasının göz kamaştırıcı ışıkları altında yorgun ve bitkin görünüyordu. Tam da erkek arkadaşı tarafından ekilmek üzere Paris'e kadar gelen kızlara benziyordu. Ellerini lavaboya dayayıp uzun ve titrek bir nefes aldı ve daha net düşünmeye çalıştı.

Yiyecek bir şeyler bulacak, biraz uyuyacak ve sonra kendini daha iyi hissedecekti. Yarın eve giden ilk treni yakalayacaktı. Umduğu bu değildi ama bu da bir plandı ve Nell bir planı olduğu zaman kendini daima daha iyi hissederdi.

Odadan çıkıp kapıyı kilitledi ve aşağıya indi. Yabancı bir şehirde sıklıkla tek başına kalan bir kadın gibi kaygısız ve kendine güvenen bir görüntü takınmaya çalıştı.

Resepsiyoniste, "Bir şeyler atıştırabileceğim güzel bir yer biliyor musunuz?" diye sordu.

Kadın Nell'e baktı. "Restoran mı arıyorsunuz?"

"Kafe de olabilir. Herhangi bir yer. Yürüyerek gidebileceğim bir yer olsun. Ah, bir de... eğer diğer hanımefendi gelirse bu akşam burada kalacağımı söyler misiniz?"

Fransız kadının tek kaşı biraz havaya kalktı ve Nell, kadının şöyle düşündüğünü hayal etti: *Demek erkek arkadaşın gelmedi ürkek İngiliz kız? Hiç şaşır-*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

madım. Resepsiyonist, Nell'e küçük bir turist haritası vererek, "Café des Bastides diye bir yer var," dedi. "Dışarıda sağa dönün. İki sokak aşağıda, solda. Gayet güzel bir yerdir. Yalnız başına yemek yemek için... hoş bir yer."

"Teşekkür ederim." Yanakları kızaran Nell haritayı alıp çantasına attı ve hızla lobiden ayrıldı.

Kafe kalabalıktı ama Nell kendine köşede, pencere kenarında küçük bir masa buldu ve oturdu. İçerisi sigara dumanı doluydu ve çevredeki insanlar Fransızca sohbet ediyorlardı. Nell yanında sanki "ACIYIN BANA. BERABER YEMEK YİYECEK KİMSEM YOK" yazan bir tabela taşıyormuşçasına utandı. Menüye baktı, sözcükleri yüksek sesle telaffuz etmeden kafasında defalarca tekrarladı.

"*Bonsoir.*"[2] Kafası tıraş edilmiş ve önlük takmış garson bir sürahi suyu Nell'in önüne koydu. "*Qu'est-ce...*"[3]

Telaş içinde, "*Je voudrais le steak frites s'il vous plaît,*"[4] dedi Nell. Söylediği yemek –biftek ve patates– pahalıydı ancak düşündüğü tek şey aptalca duyulmadan telaffuz edebilmekti.

---

2 (Fr.) "İyi akşamlar." (ç. n.)

3 (Fr.) "Ne..." (ç. n.)

4 (Fr.) "Biftek ve patates alayım, lütfen." (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Garson başını hafifçe eğdi ve sanki dikkati dağılmış gibi kısaca arkasına baktı. "Biftek? İçecek bir şey alır mısınız, matmazel?" dedi mükemmel bir İngilizceyle. "Biraz şarap?"

Nell aslında kola alacaktı. Fakat fısıldayarak, "Evet, lütfen," dedi.

"*Bon*,"[5] diye karşılık verdi garson. Birkaç dakika içinde bir sepet ekmek ve bir karaf şarapla geri geldi. Bir kadının bir cuma akşamı orada tek başına oturuyor olması normalmiş gibi ekmek ve şarabı masaya koyup gitti.

Corby'ye bir satış gezisi için gittiği zaman dışında bir restoranda tek başına oturan bir kadın gördüğünü sanmıyordu. O kadın kitabıyla tek başına kadınlar tuvaletinin yanındaki bir masada oturmuş, ana yemek yerine iki tatlı yemişti. Nell'in yaşadığı yerde kızlar dışarıda gruplar halinde yemek yerlerdi ve çoğunlukla da bu, içki içilen uzun gecenin sonunda yenen acılı Hint yemeği olurdu. Daha yaşlı kadınlar tek başlarına tombala oynamaya ya da bir aile toplantısına gidebilirdi. Ama kadınlar dışarı çıkıp tek başına yemek yemezlerdi.

Ama şimdi etrafına bakıp bir parça kıtır kıtır Fransız ekmeğini çiğnerken tek başına yemek yiyenin sadece kendisi olmadığını gördü. Pencerenin diğer

5 (Fr.) "Güzel." (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarafında, masasında bir karaf kırmızı şarap olan ve Paris'in keşmekeşini seyrederken bir yandan da sigarasını içen bir kadın vardı. Köşede, gazetesini okuyan ve ağzına bir çatal dolusu yemek götüren bir adam oturuyordu. Uzun saçlı, dişlerinin arasında boşluk olan bir başka kadın bir garsonla sohbet ediyordu, kadın yüksek yakalı bir elbise giymişti. Kimse bu insanlara aldırış etmiyordu. Nell şalını çözdü ve biraz rahatladı.

Şarap iyiydi. Nell bir yudum aldı ve günün geriliminin azaldığını hissetti. Sonra bir yudum daha içti. Dışı iyice kızarmış ve dumanı tüten bifteği geldi, ancak eti kestiğinde içinin hâlâ kanlı olduğunu gördü. Geri gönderse mi diye düşündü fakat sorun çıkarmak, özellikle de Fransızca bir tartışma yaşamak istemedi.

Ayrıca tadı da gayet güzeldi. Patatesler iyi pişmiş, altın sarısı ve sıcaktı; salata ise oldukça lezzetliydi. Nell hepsini silip süpürdü ve kendi iştahına şaştı kaldı. Garson dönüp de Nell'in keyiflendiğini görünce gülümsedi ve "Memnun kaldınız mı?" diye sordu.

"Çok lezzetliydi," dedi Nell. "Teşekkür... yani *merci*." Garson başını eğip kadehini tekrar doldurdu. Nell tam bardağa uzanırken bardağı devirdi ve kırmızı şarabın yarısını garsonun önlüğüne ve ayakkabılarına döktü; şarap önlükte kırmızı, kocaman lekeler bıraktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ellerini ağzına götüren Nell, "Çok özür dilerim," dedi.

Garson üzerini bezle kurularken yorgun bir şekilde iç geçirdi. "Gerçekten, sorun değil."

"Çok özür dilerim. Ah, ben..."

"Cidden, sorun değil."

Garson, Nell'e belli belirsiz gülümseyip ortadan kayboldu.

Nell yanaklarının kızardığını hissediyordu ve bir şeyle uğraşıyor gibi gözükmek için çantasından not defterini çıkardı. Paris'te görülecek yerlere dair listeye hızla göz gezdirdikten sonra kimsenin ona bakmadığından emin olana kadar boş bir sayfaya baktı.

Boş sayfaya *anı yaşa* yazdı ve altını iki kez çizdi. Bunu bir keresinde bir dergide görmüştü. *Ve belki bir de etrafa bir şeyler döküp saçma.*

Saate baktı. Ona çeyrek vardı. Sadece yaklaşık 39.600 saniye kalmıştı, sonra trene binecek ve bu yolculuğu hiç olmamış sayacaktı.

Nell otele döndüğünde Fransız kadın hâlâ resepsiyon masasının arkasındaydı. Tabii ki orada olacaktı. Anahtarı masanın üzerinden kaydırarak Nell'e uzattı. "Diğer hanımefendi henüz dönmedi," dedi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadın. Bunu *di-ğe homfendiğ* diye telaffuz etmişti. "Mesaim bitmeden dönmüş olursa odanızda olduğunuzu söylerim."

Nell fısıldar gibi teşekkür etti ve merdivenlere yöneldi. Odasına çıkınca günün hayal kırıklığını üzerinden yıkayıp atmak için duşa girdi. Nihayet, saat on buçukta yatağa girdi ve komodinin üzerinde duran Fransızca dergilerden birini aldı. Sözcüklerin çoğunu anlamıyordu ama yanında kitap getirmemişti. Okumak için vakti olacağını düşünmüyordu.

Saat on birde ışıkları söndürdü ve karanlıkta uzanıp dar sokaklarda vızırdayan motosikletlerin sesini ve evlerine dönen mutlu Fransızların gevezeliklerini dinledi. Kendini çok büyük bir eğlenceden mahrum edilmiş gibi hissetti.

Gözleri yaşla doldu ve acaba kızları arayıp onlara tüm olanları anlatsa mı diye düşündü. Ama ona acımalarına hazır değildi. Pete'i ve terk edildiğini düşünmemeye çalıştı. Romantik hafta sonunda olanları söylediğinde annesinin yüzünün alacağı şekli hayal etmemeye çalıştı.

Ve o sırada kapı açıldı. Işıklar yandı.

"İnanmıyorum." Amerikalı kadın orada ayakta dikilmiş duruyordu, yüzü içkiden kızarmıştı, omuzlarında büyük, mor bir şal vardı.

"Gideceğini sanmıştım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Ben de öyle sanmıştım," dedi Nell ve örtüyü kafasına çekti. "Sakıncası yoksa ışığı kapatır mısın, lütfen?"

"Hâlâ burada olduğundan hiç bahsetmediler."

"Buradayım ama."

Bir el çantasının masaya çarpışını ve dolaptaki askıların tıkırtısını duydu Nell. "Tanımadığım biriyle geceyi aynı odada geçirme fikri beni rahatsız ediyor."

"İnan bana, geceyi beraber geçirmek için sen de benim ilk tercihim değilsin."

Amerikalı kadın şikâyet edip dururken ve banyoya girip çıkarken, Nell de kafasını örtünün altından çıkarmadı. Nell, fazlasıyla ince olan duvarlar yüzünden kadının dişlerini fırçaladığını, gargara yaptığını, sifonu çektiğini duyuyordu. Başka bir yerde olduğunu hayal etti. Belki Brighton'da, kızlardan biriyle sarhoş halde yatağına gitmeye çalışırken.

"Ben de bu durumdan çok mutlu değilim," dedi Amerikalı kadın.

Nell, "İyi, git başka bir yerde uyu o zaman," diye çıkıştı. "Çünkü senin kadar benim de bu odada kalma hakkım var. Rezervasyon yaptırma tarihlerimizi düşünürsen daha da fazla."

"Kızmana gerek yok," dedi kadın.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Nell, "Senin de beni olduğumdan daha kötü hissettirmene gerek yok," diye cevap verdi.

"Tatlım, erkek arkadaşının gelmemesi benim suçum değil."

"Otelin aynı tarihlere çifte rezervasyon alması da *benim* suçum değil."

Uzun bir sessizlik oldu. Nell bir an için kadının dostça bir şey söylemek üzere olup olmadığını düşündü. Her şeye karşın iki kadının böyle küçük bir yerde tartışması saçmaydı. *Aynı gemideyiz*, diye düşündü Nell. Aklından dostça bir şeyler söylemek geçti.

Tam o sırada Amerikalı kadının sesi karanlığı böldü. "Peki, şunu bil diye söylüyorum, tüm kıymetli eşyalarımı kasaya koyuyorum. Ve savunma eğitimi aldım."

"Benim adım da Kraliçe II. Elizabeth," diye homurdandı Nell. Karanlıkta gözlerini yukarı doğru kaldırdı ve ışıkların söndüğünü haber veren klik sesini duymak için bekledi.

Çok yorgun ve üzgün olmasına rağmen Nell uykuya dalamadı. Kendini rahatlatmaya, endişelerini yatıştırmaya çalıştı ancak gece yarısı gibi, zihninin içinden bir ses ona, *hayır, size uyku haram, hanımefendi*, diyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Uyumak yerine beyni bir çamaşır makinesi gibi dönüp çalkalanıyor, kötü düşüncelerini sanki kirli çamaşırlarmış gibi kusuyordu. Çok mu hevesli görünmüştü? Yeterince *havalı* değil miydi? Artı ve eksilerine göre hazırladığı Fransız sanat galerileri listesi yüzünden mi böyle olmuştu (yolun uzunluğuna karşı olası bekleme sırasını göz önüne almıştı)?

Yoksa bir adamın âşık olamayacağı kadar sıkıcı mıydı?

Gece uzadıkça uzadı. Nell karanlıkta yatıyor, yan yatakta yatan yabancının horultusunu duymamaya çalışıyordu. Gerinmeyi, esnemeyi, pozisyon değiştirmeyi denedi. Derin nefes almaya, bedenini gevşetmeye ve tüm kötü düşüncelerini bir kutuya kilitleyip anahtarı da fırlatıp attığını hayal etmeye gayret etti.

Sabaha karşı üç gibi, muhtemelen gün ağarıncaya kadar uyuyamayacağını kabullendi.

Yataktan kalkıp pencereye doğru sessizce yürüdü ve perdeyi camdan iki üç santim öteye çekti.

Sokak lambalarının ışıkları altında binaların çatıları parıldıyordu. İnce bir yağmur sessizce kaldırımın üzerine çiseliyordu. Kafalarını birbirine dayamış bir çift, mırıltıyla konuşarak evlerinin yolunu tutmuştu.

Bu muhteşem olmalı, diye düşündü Nell.

Amerikalı kadının horultusu daha da yükselmişti. Horluyor, boğulan biri gibi sesler çıkarıyordu. Nell bavulundan kulak tıkaçlarını çıkardı (ne olur olmaz diye iki çift almıştı) ve tekrar yatağa yattı. *Sekiz saat sonra evimde olacağım*, diye düşündü ve bu düşüncenin verdiği huzurla nihayet uykuya daldı.

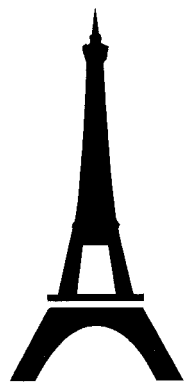

5

Fabien kafede, mutfak girişinin hemen yanında oturmuş, Emil'in büyük çelik tavayı ovmasını seyrediyordu. Kahvesinden koca bir yudum aldı ve omuzları birdenbire çöktü. Saat bire çeyrek vardı.

"Başka bir tane yazacaksın. O daha iyi olacak," dedi Emil.

"Her şeyimi o kitaba koymuştum ve şimdi hepsi uçup gitti."

"Yapma ama. Yazar olduğunu söylüyorsun. Aklında bir kitaptan fazlası için malzeme olmalı. Yoksa acından ölmek üzere olan bir yazar olursun. Hem bir dahaki sefere belki bilgisayarda yazarsın, olmaz mı? Ayrıca o zaman istediğin zaman bir çıktısını alabilirsin."

Fabien uçup giden üç yüzün üzerinde sayfadan sadece yüz seksen üçünü bulmuştu. Bunlardan bazıları

da kir ve yağmur suyuyla bulanıklaşmış, ayak izleriyle kaplanmıştı. Diğer sayfalar Paris akşamına karışıp gitmişti. Evinin civarındaki sokaklarda yürürken yoldan geçenlerin aldırış etmediği, havada uçuşan ya da bir olukta ıslanmış sayfalar görmüştü. Kendi sözcüklerini, en kişisel duygularını orada, dışarıda görmek ona sokağın ortasında çırılçıplak duruyormuş gibi hissettirmişti.

"İşte ben bu kadar aptalım, Emil. Sandrine bana defalarca işimi terasa götürmememi söyledi..."

"Ah, hayır. Bir başka Sandrine hikâyesi dinleyemem. Lütfen!" Emil yağlı su dolu lavaboyu boşaltıp tekrar suyla doldurdu. "Eğer bir Sandrine hikâyesi anlatacaksan biraz brendiye ihtiyacım olacak."

"Ne yapacağım şimdi?"

"Büyük kahramanın Samuel Beckett sana ne yapman gerektiğini söylüyor: 'Yine dene. Yine yenil. Daha iyi yenil.'"

Emil kafasını kaldırıp baktı, kahverengi teni ter ve buğudan dolayı parlıyordu. "Sadece kitaptan da bahsetmiyorum. Dışarı çıkman lazım. Kadınlarla tanış. Biraz içki iç, biraz dans et... Bir sonraki kitabın için malzeme topla."

"Bilmiyorum. Gerçekten hiç havamda değilim."

"O zaman havaya gir." Emil bir radyatör gibi insanın içini ısıtırdı. "En azından şimdi o evden

çıkmak için geçerli bir nedenin var, değil mi? Git ve biraz yaşa. Başka şeyler hakkında düşün."

Emil son tavayı da kuruladı. Onu da diğerlerinin yanına koydu ve kurulama bezini omzuna attı.

"Tamam. Oliver mesaisini yarın gece yapıyor, değil mi? Ne dersin, sen ve ben? Bir bira içmeye çıkarız. Ne diyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Peki, başka ne yapacaksın ki? Geceyi o küçücük dairende mi geçireceksin? Cumhurbaşkanı Hollande televizyona çıkıp paramız olmadığını söyleyecek. Bomboş evin sana hayatında bir kadın olmadığını söyleyecek."

"Daha iyi hissetmemi sağlamıyorsun şu an Emil."

"Sağlıyorum. Ben senin arkadaşınım. Sana benimle dışarı çıkman için milyonlarca sebep sunuyorum. Haydi, biraz güleriz. Kötü kadınlarla takılırız. Sonra da paketleniriz."

Fabien kahvesini bitirdi ve kupasını Emil'e uzattı. O da kupayı lavaboya koydu.

"Haydi. Bir şeyler yaşamalısın ki yazacak bir şeylerin olsun."

"Bakarız," dedi Fabien. "Düşüneceğim."

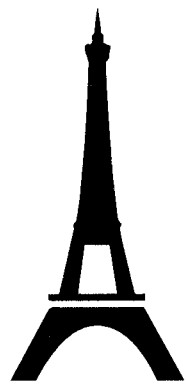

6

Kapının çalınmasıyla uyandı. İlk başta uzaktan gelen ses giderek yükseldi ve sonra şöyle bir ses duydu: "Oda servisi."

Oda servisi.

Nell doğruldu, gözlerini kırpıştırdı, kulaklarında zayıf bir zil sesi vardı ve bir anlığına nerede olduğunu çıkaramadı. Tanıdık olmayan yatağa ve sonra da duvar kâğıtlarına dikkatle baktı. Boğuk bir tıklama sesi duydu. Kulaklarına uzanıp tıkaçları çıkardı. Birden sesler şiddetlendi.

Kalkıp gözlerini ovuşturarak kapıyı açtı ve "Merhaba," dedi.

Üniformalı kat görevlisi kadın özür diledi ve geri çekilip Nell'in Fransızca olduğunu sandığı bir şeyler söyledi.

Ancak Nell'in kadının ne söylediğine dair hiçbir fikri yoktu. Kafasını sallayıp kapıyı tekrar kapadı. Kendini üzerinden silindir geçmiş gibi hissediyordu. Amerikalı kadına göz attı ancak sadece boş bir yatak vardı, yatak örtüsü buruşmuştu ve gardırobun kapısı açıktı. Panikle bavuluna baktı fakat bavulu hâlâ oradaydı.

Nell, Amerikalı kadının sabah erkenden gideceğini unutmuştu; o öfkeli, kırmızı suratı görmediği için de rahatlamıştı. Şimdi huzur içinde bir duş alabilir ve...

Telefonuna baktı. Saat on biri çeyrek geçiyordu.

Bu olamazdı.

Saat gerçekten de on biri çeyrek geçiyordu.

Birden ayıldı, eşyalarını toplamaya başlayıp bavuluna tıktı ve kıyafetlerini giydi. Anahtarları ve biletleri kapıp koşarak aşağıya indi. Fransız kadın resepsiyonun arkasındaydı ve dün geceki kadar mükemmel görünüyordu. Nell bir an için saçlarını taramış olmayı diledi.

"Günaydın, matmazel."

"Günaydın. Acaba, rica etsem... Sakıncası yoksa... Şey, Eurostar biletimi değiştirmek zorundayım."

"Eurostar'ı aramamı mı istiyorsunuz?"

"Lütfen. Bugün evde olmak zorundayım. Acil bir ailevi bir durum söz konusu."

Fransız kadının yüz ifadesinde en ufak bir değişiklik olmadı. "Elbette."

Bileti alıp numarayı çevirdi ve sonra seri bir Fransızcayla konuştu. Nell eliyle saçlarını taradı ve gözlerini ovuşturdu.

"Saat beşe kadar boş yer yokmuş. Sizin için uygun mu?"

"Hiç mi yokmuş?"

"Bu sabah, erken saatlerdeki trenlerde boş yer varmış ama şimdi beşe kadar yer yokmuş."

Nell geç saate kadar uyuduğu için kendine lanet etti. "Peki, tamam," dedi.

"Ve yeni bilet almak zorunda kalacaksınız."

Nell, kadının ona uzattığı bilete baktı. İşte orada yazıyordu. DEĞİŞTİRİLEMEZ. "Yeni bir bilet mi? Ne kadarmış?"

Fransız kadın bir şeyler söyledi ve sonra ahizeyi eliyle kapadı. "Yüz yetmiş sekiz avro. Ayırtmak ister misiniz?"

Yüz yetmiş sekiz avro. Yaklaşık yüz elli sterlin. "Hımm... Ben... Ben bir düşüneyim."

Bileti kadından alırken yüzüne bakmaya cesaret edemedi. Kendini aptal gibi hissediyordu. Elbette ucuz bir bilet değiştirilemezdi. "Çok teşekkür ederim." Arkasından seslenen kadını duymazdan gelerek güvenli odasına doğru seğirtti.

*

Nell yatağın ucuna oturdu ve kendi kendine sessizce küfretti. Demek ya eve dönmek için bir haftalık maaşının yarısını ödeyecek ya da Dünyanın En Berbat Romantik Hafta Sonu'nu tek başına geçirmeye bir gece daha devam edecekti. Dilini anlamadığı Fransız kanallarını seyrederek bu çatı katında saklanabilirdi. Kafelerde mutlu çiftlere bakmamaya çalışarak tek başına oturabilirdi.

Kendine bir kahve yapmaya karar verdi ama odada su ısıtıcısı yoktu.

"Of, Tanrı aşkına!" dedi bağırarak. Paris'ten nefret ettiğine karar verdi.

Tam o sırada yerde, yarısı yatağın altında kalmış, içinde ucu gözüken bir şey olan yarı açık bir zarf gördü. Eğilip zarfı yerinden aldı. İçinde, adını hayal meyal duyduğu bir sanatçının gösterisine iki bilet vardı. Zarfı çevirdi. Biletler Amerikalı kadının olmalıydı. Zarfı yere koydu. Biletlerle ne yapacağına sonra karar verecekti. Şimdilik biraz makyaj yapıp saçlarını taramalıydı ve sonrasında gerçekten de bir kahve içmesi gerekiyordu.

Gün ışığında dışarı çıktığında Paris ona daha hoş göründü. Görüntüsünü beğendiği bir kafe görene

kadar yürüdü ve bulunca da kahve ile kruvasan sipariş etti. Dışarıda oturdu, soğuk yüzünden kollarını gövdesinde kavuşturdu, yanındaki birkaç kişi de ısınmak için aynısını yapmıştı.

Kahve iyi, kruvasan da lezzetliydi. Tekrar gelmek isterse diye kafenin ismini defterine not aldı. Bahşiş bırakıp otele doğru geri yürürken, *daha kötü kahvaltılar yapmıştım*, diye düşündü. Yaşlı bir Fransız adam şapkasını çıkararak ona selam verdi ve küçük bir köpek de merhaba demek için durdu. Yolun karşısında çanta satan bir mağaza vardı, Nell daha önce hiç görmediği en güzel çantalardan birkaçına vitrinden baktı. Mağaza film seti gibi görünüyordu.

Nell ne yapacağını bulamıyordu. Aheste aheste yürüyor, kendisiyle tartışıyor, beş trenine binmenin artı ve eksilerini küçük not defterine karalıyordu. Beş trenine binerse Brighton'a giden son treni yakalayabilir ve kızlara sürpriz yapabilirdi. Böylece bu hafta sonunu kurtarabilirdi. Körkütük sarhoş olabilirdi, nasılsa kızlar onunla ilgilenirdi. Zaten kız arkadaşlar ne içindi?

Bununla birlikte hâlihazırda talihsiz geçen bir hafta sonu için bir yüz elli sterlin daha harcamak yüreğini sıkıştırıyordu. Ayrıca ilk Paris yolculuğunun, kuyruğunu kıstırmış bir şekilde kaçarak sonlanmasını istemiyordu. Paris'e ilk gelişini aynı zamanda

erkek arkadaşı tarafından ekildiği ve Eyfel Kulesi'ni bile görmeden koşarak eve gittiği bir zaman olarak hatırlamak da istemiyordu.

Otele vardığında hâlâ düşünüyordu, bu yüzden anahtarını çıkarmak için elini cebine atana kadar onları çoktan unutmuştu. Ve Amerikalı kadının biletlerini cebinden çıkardı.

Resepsiyoniste, "Affedersiniz," dedi. "Odayı paylaştığım Amerikalı kadına ne olduğunu biliyor musunuz? 42 numaralı oda."

Kadın bir tomar kâğıda göz attı. "Bu sabah ilk iş otelden ayrıldı. Acil ailevi bir durummuş sanırım." Kadının yüzünde hiçbir ifade yoktu. "Bu hafta sonu böyle acil durumlar çok oldu."

"Odada bazı biletler bırakmış. Bir sanatçının gösterisine. Bu biletleri ne yapayım diye düşünüyordum."

Biletleri resepsiyoniste uzattı ve kadın da biletlere göz attı.

"Doğrudan havalimanına gitti... Ah, bu çok popüler bir gösteri sanırım. Geçen gece haberlere çıktı. İnsanlar bunu görmek için saatlerce kuyrukta bekliyorlar."

Nell tekrar biletlere baktı.

"Ben olsam bu gösteriye giderdim, matmazel."

Kadın, Nell'e gülümsedi. "Eğer... Eğer acil ailevi durumunuz bekleyebilirse."

Nell biletlere baktı. "Olabilir, bakacağım."

"Matmazel?"

Nell arkasına döndü.

"Eğer bu gece kalmaya karar verirseniz sizden oda ücreti almayacağız. Verdiğimiz sıkıntıyı gidermek için." Resepsiyonist özür dilercesine gülümsedi.

"Ah, teşekkür ederim," dedi Nell şaşırarak.

Ve kararını verdi. Sadece bir gece daha. Kalacaktı.

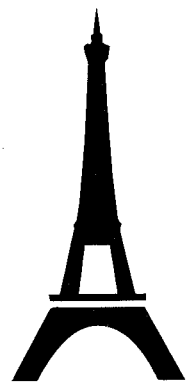

7

Eski kız arkadaşı Sandrine, Fabien'a her zaman çok geç kalktığını söylerdi. Şimdi, kuyruğun sonunda dikilir ve "Bu noktadan itibaren bir saat", "Bu noktadan itibaren iki saat" levhalarına bakarken planladığı gibi sekizde kalkmadığı için kendini tekmelemek istedi Fabien.

Birkaç rafı yerine yerleştirmek için babasını ziyaret etmek zorundaydı. Ama bir şekilde nehir boyunca motosikletini sürerken levhaları görüp durmuştu. Kuyruğun çabuk biteceğini düşünerek kırk beş dakika önce sıranın sonuna geçip neşeyle beklemeye başlamıştı. Ama üç metreden fazla ilerleyememişti. Soğuk, berrak bir öğleden sonraydı ve üşümeye başladığını hissetti. Yünlü beresini aşağı doğru çekti ve botlarının ucuyla yeri tekmeledi.

Kuyruktan çıkıp, yönünü değiştirip yapacağını söylediği gibi babasıyla buluşabilirdi. Eve gidip dairesini toparlayabilirdi. Motosikletine daha fazla benzin koyup lastiklerini deneyebilirdi. Aylardır ertelediği evrak işlerini halledebilirdi. Ama kimse kuyruktan çıkmıyordu ve o da çıkmadı.

Her nedense sırada kalırsa daha iyi hissedebileceğini düşündü. Bugün bir iş başarmış olacaktı. Sandrine'in dediğinin aksine vazgeçmiş olmayacaktı.

Tabii ki Frida Kahlo'nun Sandrine'in en sevdiği ressam olması gerçeğinin bununla ilgisi yoktu. Kafasında barda onunla karşılaştığını canlandırarak yakasını yukarı kaldırdı. Gayet doğal bir şekilde, "Ah, evet. Ben de Diego Rivera ve Frida Kahlo sergisinden geliyorum," diyecekti. Sandrine de şaşırmış gibi bakacak, belki de bundan hoşnut olacaktı. Fabien belki bir katalog alır ve onu Sandrine'e verirdi.

Daha düşünürken bile bunun aptalca bir fikir olduğunu biliyordu. Sandrine onun çalıştığı bara yakın herhangi bir yere gitmezdi. Ayrıldıklarından beri bardan uzak durmuştu. Hem kendisi de burada ne arıyordu ki?

Kafasını kaldırıp baktığında uzun sıranın sonuna doğru ağır ağır yürüyen bir kız gördü. Lacivert şapkası kâküllerinin neredeyse tamamını örtecek

şekilde aşağı çekilmişti. Yüzünde sıranın ne kadar uzun olduğunu gören herkeste olan bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Fabien'ın birkaç sıra önündeki bir kadının yanında durdu. Elinde iki adet kâğıt parçası tutuyordu. "Affedersiniz. İngilizce biliyor musunuz? Bu sıra Kahlo sergisi için mi?"

Bu soruyu soran ilk kişi değildi. Kadın omuzlarını silkip İspanyolca bir şeyler söyledi. Fabien genç kızın elindekini görüp birkaç adım öne çıktı. "Ama sizin zaten biletiniz var," dedi. "Burada sıraya girmek zorunda değilsiniz." Sıranın önünü işaret etti. "Bakın, bileti olanların kuyruğu orada."

"Ah!" Nell gülümsedi. "Teşekkür ederim. Rahatladım."

Ve o sırada Fabien genç kızı tanıdı. "Dün akşam Café des Bastides'de değil miydiniz?"

Nell biraz korkmuş gibi baktı. Ve sonra elini ağzına götürdü. "Ah. Siz o garsonsunuz. Bütün şarabı üzerinize boca etmiştim. Çok üzgünüm."

"*De rien*. Önemli değil," dedi Fabien.

"Her halükârda özür dilerim. Ve... teşekkür ederim."

Nell gidecek oldu ama sonra dönüp Fabien'a ve yanındakilere bakakaldı. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Fabien'a, "Birini bekliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır."

"Acaba... diğer biletimi ister misiniz? Bende iki tane var."

"Size lazım değil mi?"

"Bunlar hediye. Diğerini kullanmayacağım."

Fabien açıklama yapmasını bekleyerek Nell'e baktı ama Nell başka bir şey söylemedi. Elini uzattı ve teklif edilen bileti aldı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, en azından bunu yapayım."

Ön taraftaki, biletlerin kontrol edildiği kısa sıraya doğru yan yana yürüdüler. Fabien bu beklenmedik hediye karşısında gülümsemeden duramıyordu. Nell'in bakışları adama doğru kaydı ve o da gülümsedi. Fabien genç kadının kulaklarının pembeleştiğini fark etti.

"Demek tatil için buradasınız?" dedi.

Nell, "Sadece hafta sonu için," diye cevap verdi. "Sadece –bilirsiniz işte– planlanmamış bir yolculuk."

Fabien başını yana eğdi. "İyiymiş. Sadece gitmek. Bu çok..." uygun kelimeyi bulmaya çalıştı, "*içgüdüsel.*"

Nell başını salladı. "Siz... restoranda her gün mü çalışıyorsunuz?"

"Hemen hemen. Aslında ben yazar olmak istiyorum." Fabien yere baktı ve bir çakıl taşını tekmeledi. "Ama sanırım sonsuza dek bir garson olarak kalacağım."

Nell, "Ah, hayır," dedi, sesi birden güçlü ve net çıkmıştı. "Eminim amacınıza ulaşacaksınız. Gözlerinizin önünde yaşanan onca şey var. İnsanların yaşamlarını kastediyorum. Restorandaki. Bir sürü fikriniz olduğuna eminim."

Fabien omuzlarını silkti. "Bu... bir hayal. İyi bir hayal mi emin değilim."

Derken sıra onlara gelmişti ve güvenlik görevlisi Nell'i çantasının kontrol edilmesi için bankoya yönlendirdi. Fabien, Nell'in garip hissettiğini fark etti ve beklemesi gerekip gerekmediğini bilemedi.

Fakat orada beklerken Nell sanki hoşça kal dercesine elini salladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Umarım sergiyi beğenirsin."

Fabien ceplerindeki ellerini daha da derine soktu ve başını salladı. "Hoşça kal."

Adını bile bilmiyordu. O sırada Nell merdivenlere yöneldi ve kalabalığın arasına karıştı.

Fabien aylardır kendi köşesine tıkılıp kalmıştı, Sandrine dışında bir şey düşünemiyordu. Gittiği her bar ona beraber gittikleri bir yeri hatırlatıyordu. Duyduğu her şarkı onu, üst dudağının şeklini, saçının kokusunu hatırlatıyordu. Bu sanki bir hayaletle yaşamak gibiydi.

Ama şimdi, galerinin içinde, Fabien'a bir şeyler olmuştu. Resimlerden, Diego Rivera'nın renkli devasa tuvallerinden ve Rivera'nın âşık olduğu kadının, Frida Kahlo'nun küçük, acı verici otoportrelerinden etkilendiğini keşfetti. Fabien resimlerin önünde toplanan kalabalığın zar zor farkına vardı.

Frida Kahlo'nun omurgasını çatlak bir kolon gibi resmettiği küçük, mükemmel tablosunun[6] önünde durdu. Gözlerindeki kederde, Fabien'ın gözlerini alamadığı bir şey vardı. Acı işte *bu*, diye düşündü. İlişkilerinin sonlarında onu sürekli eleştiren Sandrine'i kaybetmek değil. Fabien üzerinden bir yük kalkmış gibi hissetti.

Kendini tekrar ve tekrar aynı resimlerin önünde dururken ve çiftin hayatı ile sanatlarına, işçi haklarına ve birbirlerine karşı duydukları tutku hakkında okurken buldu. Bu insanlar gibi yaşamak istiyordu. Bir yazar olmalıydı. Olmalıydı.

---

6 Frida Kahlo'nun *La Columna Rota* adlı, 1944 tarihli otoportresi. (ç. n.)

Bir an önce eve gidip hayat dolu ve yeni, içinde bu resimlerdeki dürüstlüğü taşıyan bir şeyler yazmak arzusuyla doldu. Her şeyden önemlisi, sadece yazmak istiyordu. Peki ama ne yazacaktı?

Tam o sırada Nell'i gördü, omurga yerine çatlak bir kolon taşıyan kızın resminin önünde duruyordu. Bakışları resimdeki kıza kilitlenmişti, gözleri açık ve hüzünlüydü. Sağ eliyle lacivert şapkasını sıkıca tutmuştu. Fabien onu seyrederken bir damla gözyaşı Nell'in yanaklarından süzüldü. Bakışlarını resimden ayırmadan, sol elini kaldırdı ve avucunun içiyle gözyaşını sildi. Nell birden çevresine göz gezdirdi, belki de Fabien'm üzerindeki bakışlarını hissetmişti ve göz göze geldiler. Fabien daha ne yaptığını bile bilmeden bir adım attı.

"Ben... Size hiç sorma fırsatım olmadı. Benimle bir kahve içer misiniz?"

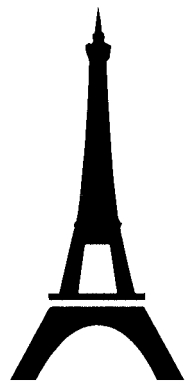

8

Café Cheval Bleu öğleden sonra dörtte hıncahınç doluydu ancak garson, Fabien için içeride bir masa buldu. Nell her zaman içeride iyi bir masa bulabilen o adamlardan olduğunu düşündü onun. Fabien sade bir kahve söyledi ve Nell, "Bana da," dedi. Korkunç Fransızca aksanım Fabien'in duymasını istemiyordu.

Kısa, sıkıntılı bir sessizlik oldu.

"İyi bir sergiydi, değil mi?"

"Normalde resimlere bakıp ağlamam," dedi Nell. "Şimdi düşününce kendimi biraz aptal gibi hissediyorum."

"Hayır. Hayır, çok etkileyiciydi. Ve kalabalık, insanlar, fotoğraflar..."

Fabien sergi hakkında konuşmaya başladı. Sanatçının çalışmasını önceden bildiğini ancak onu

bu kadar etkilediğinin farkına varmadığını söyledi. Göğsünü yumruklayarak, "Buramda hissettim, anlıyor musun?" dedi. "Çok... güçlü."

"Evet," dedi Nell.

Tanıdığı kimse böyle konuşmuyordu. Onlar Tessa'nın çalışırken ne giyindiğinden, *Coronation Street* dizisinden ve geçen hafta sonu kör kütük sarhoşken kimin düştüğünden bahsederlerdi.

"Sanırım... Sanırım onların resmettikleri gibi yazmak istiyorum. Anlatabiliyor muyum? Birinin yazdıklarımı okumasını ve *bouf* gibi hissetmesini istiyorum."

Nell gülmeden durduramıyordu.

"Sence komik mi?" Fabien bozulmuş görünüyordu.

"Ah, hayır. *Bouf* demene gülüyorum."

"*Bouf*?"

"Bu, İngilizce bir kelime değil. Ben... sadece..." Kafasını salladı. "Sadece komik bir kelime. *Bouf*."

Fabien bir süre Nell'e baktı ve sonra kocaman bir kahkaha patlattı.

Ve aradaki buzlar erimişti. Nihayet kahveler geldi ve Nell içerken suratını ekşitmemek için kahvesine iki şeker attı.

Fabien kahvesini iki yudumda içti. "Ee, Paris'i nasıl buldun, İngiliz Nell?"

"Gördüğüm kadarıyla sevdim. Ama turistik yerlere henüz gitmedim. Eyfel Kulesi'ni ya da Notre Dame'ı veya tüm âşıkların küçük asma kilitler astığı o meşhur köprüyü görmedim. Vaktim olacağını da zannetmiyorum."

"Tekrar geleceksin. İnsanlar daima tekrar gelir. Bu akşam ne yapacaksın?"

"Bilmem. Belki yemek yiyecek başka bir yer bulurum. Belki sadece otelde yatar uyurum. Çok yorgunum." Gülümsedi. "Sen restoranda mı çalışacaksın?"

"Hayır, bu gece çalışmayacağım."

Nell hayal kırıklığına uğramış gözükmemek için çabaladı.

Fabien saatine göz attı. "*Merde*![7] Yardım edeceğim konusunda babama söz vermiştim. Gitmek zorundayım." Kafasını kaldırdı ve "Ama bu akşam bir barda birkaç arkadaşla buluşuyoruz. İstersen bize katılabilirsin," dedi.

"Ah. Çok naziksin ama..."

7 (Fr.) Kahretsin. (ç. n.)

"Paris'teki son akşamını otel odasında geçiremezsin."

"Gerçekten. Başımın çaresine bakarım."

Annesinin sesi kulaklarındaydı: *Yabancı adamlarla dışarı çıkamazsın.* Fabien herhangi biri olabilirdi. Saçları kısacıktı.

"Nell. Lütfen izin ver de sana bir içki ısmarlayayım. Sadece bilet için teşekkür etmek istiyorum."

"Bilmiyorum..."

Fabien en güzel gülümsemesini takındı. Nell kararsızdı. "Uzak mı?" diye sordu.

"Burada hiçbir yer uzak değildir." Fabien gülümsedi. "Paris'tesin."

"Tamam. Nerede buluşacağız?"

"Ben seni alırım. Otelin nerede?"

Nell otelin yerini söyledi ve "Peki, nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Gece bizi nereye götürürse. Ne de olsa sen İçgüdüleriyle Hareket Eden İngiliz Kız'sın!"

Fabien, Nell'i selamladı ve çıktı, motosikletini çalıştırıp hızla uzaklaştı.

Nell otel odasına geri döndü, öğleden sonra yaşanan olaylardan dolayı başı hâlâ uğulduyordu. Galerideki

resimleri, Fabien'ın küçük kahve bardağını kavrayan büyük ellerini, resimdeki küçücük kadının hüzünlü gözlerini görmüştü. Nehrin yanındaki geniş ve ferah bahçeler ile bahçelerin ardında uzanan Sen Nehri'ne bakmıştı. Metroda açılan kapanan kapıların tıslamasını duymuştu. Kendini tamamen canlı, bir kitaptan fırlamış bir karakter gibi hissediyordu.

Bir duş alıp saçlarını yıkadı. Yanında getirdiklerinin içinden birkaç parça kıyafet seçti ve hangisinin yeterince Parisli göründüğünü düşündü. Burada herkes tarz sahibiydi. Kimse birbirine benzer giyinmiyordu. İngiliz kızları gibi de giyinmiyorlardı.

Daha önce önünden geçtiği küçük dükkânlar zincirine gitmek için âdeta düşünmeden koşarak aşağıya indi. Bir vitrinin önünde durdu. O sabah ananas desenli yeşil bir elbise dikkatini çekmişti. Elbisenin onu 1950'lerin film yıldızlarına benzeteceğini düşünmüştü. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Yirmi dakika sonra elinde bir poşetle otel odasına geri döndü. Elbiseyi poşetten çıkardı ve giyindi. Elbisenin sevimli katlarına, beline oturuş biçimine bakarak aynanın önünde durdu ve sonra tüm öğleden sonra Pete'i hiç düşünmediğini fark etti. Paris'teydi, Paris'teki bir mağazadan aldığı bir elbiseyi giyiyordu,

bir sergide tanıştığı yabancı bir adamla dışarı çıkmak için hazırlanıyordu.

Saçlarını arkadan gevşek bir şekilde bağlayıp rujunu sürdü, yatağa oturdu ve gülümsedi.

Yirmi dakika geçmişti ve Nell hâlâ boşluğa bakarak yatağın üstünde oturuyordu.

Paris'teydi, bir sergide tanıştığı yabancı bir adamla dışarı çıkmak için hazırlanıyordu.

Aklını kaçırmış olmalıydı.

Bu, hayatında yaptığı en aptalca şeydi.

Bu, üzerinde ananas desenleri olan pahalı bir elbise almaktan da daha aptalcaydı.

Bu, yüzünün bir ata mı yoksa üzümlü çöreğe mi benzediğine karar veremediğini söyleyen bir adama Paris bileti almaktan bile daha aptalcaydı.

Gazete manşetlerine düşecek, hatta daha kötüsü, bir manşet olmak için bile yeterince önemli olmayan küçük haberlerden biri olacaktı.

Erkek arkadaşı gelmeyince kız Paris'te ölü bulundu. Annesi, "Ona yabancı adamlarla dışarı çıkmamasını söylemiştim," diyor.

Nell aynada kendine baktı. Bu çılgınlıktı. Ne yapmıştı?

Anahtarları kapıp ayakkabılarını giydi ve resepsiyona inen dar merdivenlerden aşağı koştu. Resepsiyonist oradaydı. Telefon konuşmasının bitmesini bekledikten sonra biraz eğilip kısık sesle, "Bir adam gelip beni sorarsa hasta olduğumu söyler misiniz?" dedi.

Resepsiyonist somurttu. "Acil ailevi bir durum, öyle değil mi?"

"Hayır. Benim... Benim karnım ağrıyor da."

"Karnınız ağrıyor. Geçmiş olsun matmazel. Bu adam nasıl biri?"

"Çok kısa saçlı. Motosiklet kullanıyor. Tabii burada sürecek değil... Uzun boylu, güzel gözleri var."

"Güzel gözler."

"Bakın, muhtemelen ondan başkası beni sormayacak."

Resepsiyonist, makul bir noktaya değindiğini düşünmüş gibi başını salladı.

"Bu akşam beni dışarı çıkartmak istiyor... Bence bu iyi bir fikir değil."

"Demek... ondan hoşlanmadınız."

"Ah, hayır, çok sevimli biri. Sadece... onu yeterince tanımıyorum."

"Ama... onunla dışarı çıkmazsanız onu nasıl tanıyacaksınız ki?"

"Bilmediğim bir şehirde, bilmediğim bir yere gitmek için onu yeterince iyi tanımıyorum. Muhtemelen, tanımadığım başka insanlar da olacak."

"Çok fazla bilinmeyen var."

"Aynen."

"O zaman bu gece odanızda olacaksınız."

"Evet. Hayır. Yani bilmiyorum." Ne kadar aptalca duyulduğunu fark ederek orada durdu.

Resepsiyonist kadın Nell'i baştan aşağı süzdü. "Elbiseniz çok güzel."

"Ah, teşekkür ederim."

"Ne talihsiz bir durum. Karnınızın ağrıyor olması yani." Kadın gülümsedi ve evraklarına döndü. "Belki başka bir zaman."

Nell odasında oturmuş, Fransız televizyonunu seyrediyordu. Bir adam, bir başka adamla konuşuyordu. İçlerinden biri başını o kadar hızlı salladı ki çenesi ağır çekimde titredi. Saat ağır ağır sekize doğru yaklaşırken Nell sık sık saate bakıyordu. Karnı gu-

ruldadı. Fabien'ın, Yahudi mahallesinde falafel satan küçük bir büfeden bahsettiğini hatırladı. Sonra onun motorunun arkasında oturmanın nasıl bir his olacağını merak etti.

Not defterini çıkardı ve komodinin yanında duran otel kalemini aldı. Şöyle yazdı:

BU GECE GİTMEMEMİ HAKLI GÖSTERECEK NEDENLER

1. Eli baltalı bir katil olabilir.
2. Büyük olasılıkla seks yapmak isteyecek.
3. Muhtemelen yukarıdaki iki madde de doğru.
4. Kendimi Paris'in bilmediğim bir yerinde bulabilirim.
5. Taksi şoförleriyle konuşmak zorunda kalabilirim.
6. Geç saatte otele dönmekte problem yaşayabilirim.
7. Kıyafetim aptalca görünüyor.
8. İçgüdülerimle hareket eden biriymişim gibi davranmak zorunda kalabilirim.

9. Fransızların önünde Fransızca konuşmak ya da Fransız yemekleri yemek zorunda kalacağım.
10. Erkenden yatarsam eve dönüş trenine yetişmek için zinde ve erken kalkarım.

Muntazam listesine bakarak bir süre öylece oturdu. Daha sonra, kâğıdın diğer yüzüne şunları yazdı:

1. Paris'teyim.

Bu listeye biraz daha uzun baktı. Sonra, saat sekizi vurduğunda not defterini çantasına tıkıştırdı, ceketini kaptığı gibi resepsiyona inen dar merdivenlerden koşarak indi.

Fabien oradaydı, bankoya dayanmış resepsiyonistle konuşuyordu, onu görür görmez yanaklarının al al olduğunu hissetti. Onlara doğru yürürken, bu sırada kalbi hızla atıyordu, kendisini nasıl açıklayacağını bulmaya çalışıyordu. Ne derse desin aptalca duyulacaktı. Onunla dışarı çıkmaktan korktuğu gün gibi ortadaydı.

"Ah, matmazel. Ben de arkadaşınıza tam birkaç dakika sonra burada olacağınızı söylüyordum."

"Gitmeye hazır mısın?" Fabien gülümsüyordu. Nell, en son ne zaman birinin onu gördüğüne çok memnun olmuş gibi baktığını hatırlamıyordu – kuzeninin, bacağıyla oldukça kaba şeyler yapmak isteyen köpeği hariç.

"Matmazel, eğer gece yarısından sonra dönerseniz ana kapıda bu kodu kullanmanız gerekecek." Resepsiyonist, Nell'e küçük bir kart verdi. "Ayrıca karın ağrınızın geçtiğine çok sevindim."

Fabien, Nell'e yedek kaskı verirken, "Karnın mı ağrıyor?" diye sordu.

Paris akşamı kuru ve soğuktu. Nell daha önce hiç motosiklete binmemişti. Kaç kişinin motor kullanırken öldüğüne dair haberler okuduğunu hatırladı. Ama kaskı çoktan başına takmıştı ve Fabien da arkasına geçebilsin diye selesinde iyice öne doğru kaydı.

"Şimdi iyiyim," dedi Nell.

Lütfen ölmeme izin verme, diye düşündü.

"İyi. İlk önce bir şeyler içeriz ve sonra da belki bir şeyler yeriz. Ama önce sana biraz Paris'i göstermeliyiz, olur mu?" Nell kollarını Fabien'ın beline sardığında, küçük motosiklet tiz bir ses çıkararak geceye karıştı, yola çıkmışlardı.

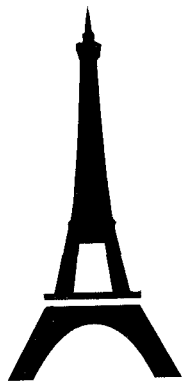

9

Fabien trafiğe dalıp çıkarak ve her hızlandığında belindeki ellerin daha sıkı tutunduğunu hissederek Rue de Rivoli'den süratle geçti. Trafik ışıklarında durdu ve Nell'e, "İyi misin?" diye sordu. Sesi kasktan dolayı boğuk çıkıyordu.

Nell gülümsedi, burnunun ucu kızarmıştı. "Evet!" dedi ve Fabien da kendini sırıtırken buldu. Sandrine motosikletteyken ona hep sanki motoru kullanış biçimiyle ilgili gerçek düşüncelerini saklıyormuş gibi boş gözlerle bakardı. Bu İngiliz kız ise bağırıyor, gülüyor ve Fabien yan yoldan çıkan bir arabaya çarpmamak için yoldan çıktığında, "Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım!" diye çığlık atıyordu.

Nell'i kalabalık caddelerden, arka sokaklardan ve bir köprünün üzerinden geçirdi, böylece altlarında akan nehrin üzerindeki ışıltıları görebilecekti. Daha sonra da karanlığın içinde ışıklandırılmış Notre Dame Katedrali'ni ve üzerindeki taş canavarların yukarıdan gölgeli yüzleriyle onlara bakışını görebilmesi için başka bir köprünün üzerinden geçtiler.

Nell'in nefes almaya fırsatı olmadan, Paris'in ana caddesi Şanzelize boyunca arabalar arasında makaslar yaparak, yola çıkan yayalara korna çalarak devam ettiler. Fabien yavaşladı ve Nell'e yukarıyı işaret etti. Caddeden geçerken Nell'in geriye doğru yaslandığını hissetti. Başparmağını her şey yolunda anlamında yukarı kaldırdı ve Nell de aynı hareketle ona karşılık verdi.

Bir köprünün üzerinden hızla geçip nehrin kenarından sağa döndüler. Fabien varmak istediği yeri görene kadar otobüs ve taksileri atlatarak yola devam etti ve sürücülerin çaldığı kornaları duymazdan geldi. Ana yola girince hızını azaltıp motoru durdurdu. Turistleri taşıyan tekneler parlak ışıklarıyla nehirde yol alıyordu. Etrafta Eyfel Kulesi anahtarlıkları ile pamuk şekeri satan stantlar vardı. Evet, işte oradaydı. Kule üzerlerinde dimdik yükseliyordu, simsiyah gökyüzüne uzanan bir milyon demir parçası.

Nell, Fabien'ın ceketini kavramış olan ellerini gevşetti ve sanki yolculuk sırasında bacakları uyuşmuş gibi dikkatle motosikletten indi. Kaskı başından çıkardı. Fabien, Nell'in, Sandrine gibi saçlarını düzeltmek için zahmete girmediğini fark etti. Nell yukarıya bakmakla fazla meşguldü ve ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı.

"İşte! Şimdi Paris'in görülecek en iyi yerlerinin hepsini gördüğünü söyleyebilirsin – hem de eee... yirmi iki dakikada."

Nell döndü ve ona baktı, gözleri parıldıyordu. "Bu hayatımda yaptığım en korkutucu ve kesinlikle en iyi şey."

Fabien güldü.

"İşte Eyfel Kulesi."

"Yukarı çıkmak ister misin? Muhtemelen sıraya girmek zorunda kalacağız."

Nell bir saniye düşündü. "Sanırım bugün yeterince sıra bekledik. Aslına bakarsan şimdi sert bir içki içmek istiyorum."

"Ne içmek istersin?"

"Şarap," dedi ve motosikletin arkasına bindi. "Bana şarap ver!"

Fabien motoru çalıştırıp geceye doğru yol alırlarken Nell'in ellerinin belini kavradığını hissetti.

Bir saat sonra bir barda içkilerini içiyorlardı. Bir süre önce yemek yemekten bahsetmişlerdi ama bu unutulmuşa benziyordu. Nell burada, Emil, Sasha ve Fabien'ın ismini bir türlü hatırlayamadığı kızıl saçlı kadınla beraberken rahatlamıştı. Şapkasını ve ceketini çıkardı, güldükçe saçları yüzünün etrafında savruluyordu. Herkes onun için İngilizce konuşuyordu ama Emil ona Fransızca küfretmeyi öğretmeye çalışıyordu.

"*Merde*!" diyordu. "Ama bunu derken surat da asmak zorundasın. *Merde*!"

"*Merde*!" Nell ellerini Emil gibi salladı ve bir kahkaha patlatıverdi. "Aksanı yapamıyorum."

"*Sheet*."

"*Sheet*," dedi Nell, Fabien'ın kalın sesini taklit ederek. "Bak, bunu yapabilirim."

"Ama içinden geliyormuş gibi küfretmiyorsun. Ben de bütün İngiliz kızların denizciler gibi küfür ettiğini sanıyordum, öyle değil mi yoksa?"

"*Bouf!*"diye cevap verdi Nell ve Fabien'a bakmak için döndü.

Fabien kendisini Nell'i izlerken buldu. Güzel değildi, Sandrine'in olduğu şekilde güzel değildi. Ama yüzünde kendisine baktıran bir şey vardı: Gülerken burnunda oluşan kırışıklık. Bunu yaparken sanki yapmaması gereken bir şeyi yapmış gibi biraz suçlu görünmesi. Bir çocuğunkini andıran ufak, beyaz dişleriyle kocaman gülümseyişi.

Bir anlığına bakışları birbirlerine kilitlendi ve Fabien aralarında bir soru ve bir cevap gördü. *Emil eğlenceli biri*, diyordu bakışları, *ama ikimiz de bunun bizimle ilgili olduğunu biliyoruz*. Fabien bakışlarını çevirdiğinde midesinde bir düğüm varmış gibi hissetti. Bara gitti ve herkese birer içki daha söyledi.

"Nihayet hayatına devam ediyorsun demek," dedi barın arkasında duran Fred.

"Sadece bir arkadaş. İngiltere'den."

"Sen öyle diyorsan," dedi Fred ve içkileri sıraladı. Ne istediklerini sormasına gerek yoktu. Cumartesi akşamıydı. "Bu arada onu gördüm."

"Sandrine'i mi?"

"Evet. Yeni bir işe girdiğini söyledi. Bir tasarım stüdyosuyla ilişkili bir şeydi."

Onun haberi olmadan Sandrine'in hayatında bu kadar önemli bir değişiklik olması bir an için Fabien'ın canını yaktı.

Fred, "Hayatına devam ediyor olman iyi," dedi arkadaşıyla göz göze gelmemeye çalışarak.

Ve bu tek cümleyle Fabien, Sandrine'in başka biriyle olduğunu anladı. *Hayatına devam ediyor olman iyi.*

İçkileri masaya götürürken birden kafasına dank etti. Aslında canı yanmamıştı az önce, sadece bir rahatsızlık hissetmişti. Ne fark ederdi? Artık onu unutmalıydı.

İçkileri masaya getirdiğinde, Nell gözlerini kocaman açarak, "Şarap alacağını düşünmüştüm," dedi.

"Şimdi tekila zamanı," diye cevap verdi Fabien. "Sadece bir tane. Sadece... Çünkü..."

"Çünkü şu an Paris'tesin ve bugün cumartesi gecesi," dedi Emil. "Ayrıca kim tekila için bahaneye ihtiyaç duyar?"

Nell'in yüzünde tereddüt dolu bir ifade görünüp kayboldu. Ama sonra çenesini havaya kaldırıp, "Haydi içelim o zaman," dedi. Limonu emdi ve sonra küçük bardağın içindekileri kafaya dikince ürpererek gözlerini sıkıca yumdu. "Aman Tanrım!"

"Evet, işte şimdi cumartesi gecesine benzedi," dedi Emil. "Haydi eğlenelim! Buradan başka bir yere gidip eğlenmeye devam edecek miyiz?"

Fabien devam etmek istiyordu. Kendini canlı ve pervasız hissediyordu. Geç saatlere kadar Nell'in güldüğünü görmek istiyordu. Bir kulübe gidip bir eli onun terli sırtında, Nell'in gözleri kendisine kilitlenmişken onunla dans etmek istiyordu. Doğru nedenlerle sabaha kadar uyanık olmak, içki, eğlence ve Paris sokaklarıyla dolup taşmak istiyordu. Yeni biriyle, içinizdeki her şeyin en kötüsünü değil de sadece her şeyin en iyisini gören biriyle gelen umut duygusuyla yıkanmak istiyordu. "Elbette. Eğer Nell de isterse."

"Nell," dedi Emil. "Bu nasıl bir isim? Sıradan bir İngiliz ismi mi?"

"Duyduğum en kötü isim," diye cevap verdi Nell. "Annem Charles Dickens'ın kitaplarından birindeki bir karakterin ismini vermiş."

"Daha kötüsü olabilirdi. İsmin... neydi adı o karakterin? Bayan Havisham da olabilirdi."

"Mercy Pecksniff."

"Fanny Dorrit." Hep beraber güldüler.

Nell kıkırdayarak eliyle ağzını kapadı. "Dickens'la ilgili bu kadar şeyi nereden biliyorsunuz?"

"Çok okuyoruz. Fabien her zaman okur. Korkunç. Onu dışarı çıkarmak için kavga etmek zorunda kalıyoruz." Emil kadehini kaldırdı. "O bir,

nasıl denir, keşiş gibi. O bir keşiş. Onu bu gece nasıl dışarı çıkardın hiçbir fikrim yok ama bundan çok mutluyum. *Salut!*[8]"

"*Salut!*" dedi Nell ve sonra cebindeki telefonu çıkarıp baktı. Çok şaşırmış görünüyordu, doğru okuduğundan emin olmak için telefona daha yakından baktı.

Nell hiçbir şey söylemeyince, "Her şey yolunda mı?" diye sordu Fabien.

"Yolunda," diye cevap verdi Nell ama dikkati dağılmıştı. Şalının ucuyla oynuyordu. "Aslında..." dedi. "Aslında hayır. Gitmem gerekiyor. Gerçekten çok özür dilerim."

"Gidiyor musun?" dedi Emil. "Gidemezsin Nell. Gece daha yeni başlıyor."

Nell afallamış bir şekilde baktı. "Ben... Ben gerçekten üzgünüm. Bir şey..." Çantasını ve ceketini aldı. Ayakta durup Fabien'ın yol vermesini bekledi. Fabien, Nell'in geçmesi için ayağa kalktı. "Özür dilerim. Beni görmek için biri gelmiş. Gitmek zorundayım..."

Fabien kafasını eğip Nell'e baktığında olanları yüzünden okuyabiliyordu. "Erkek arkadaşın var."

"Bir nevi. Evet." Nell dudağını ısırdı.

---

8 (Fr.) Yaşa. (ç. n.)

Fabien bu kadar hayal kırıklığına uğramış olduğuna şaşırdı.

"Otele gelmiş."

"Seni bırakmamı ister misin?"

"Ah, hayır. Sanırım buradan yürüyerek gidebilirim."

Beraber kapıya yürüdüler. "Tamam. Şuradaki kiliseye kadar yürüyeceksin, sonra sola dön, otel yolunun üzerinde."

Nell, Fabien'ın gözlerine bakamıyordu. Nihayet bakışlarını kaldırdı. "Ben gerçekten üzgünüm," dedi. "Mükemmel zaman geçirdim. Teşekkür ederim."

Fabien omuzlarını silkti. "*De rien.*"

"Önemli değil," diye tercüme etti Nell.

Oysa önemliydi. Fabien onun telefon numarasını almadığını fark etti. Ama şimdi sırası değildi. Elini kaldırdı. Nell ona bir kez daha baktı. Sonra neredeyse tereddüt ederek arkasını döndü ve yola çıktı. Yarı yürüyerek yarı koşarak caddeden aşağı, kiliseye doğru indi, çantası peşi sıra uçuşuyordu.

Fabien'm arkasında beliren Emil, "İçgüdüleriyle anlık hareket ettiğini söylemiştin," dedi. "Peki ama... ne oldu? Benim söylediğim bir şey yüzünden mi gitti?"

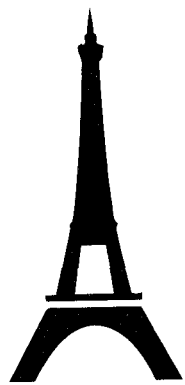

10

Pete resepsiyonda bekliyordu. Bacaklarını ayırmış, kollarını kanepenin sırtına genişçe açmış oturuyordu. Nell'i gördüğünde ayağa kalkmadı. "Bebeğim."

Nell donup kalmıştı. Evrak işleriyle oldukça meşgul görünen resepsiyoniste baktı.

"Sürpriz!"

"Burada ne arıyorsun?"

"Senin Paris'te hafta sonu planını Paris'te bir geceye çevirebiliriz diye düşündüm. Hiç yoktan iyidir, değil mi?"

Nell resepsiyon alanının ortasında kalakalmıştı. "Ama sen gelemeyeceğini söylemiştin?"

"Beni bilirsin. Sürprizlerle doluyumdur. Otel güzel görünüyor."

Nell bir yabancıya bakıyor gibiydi. Saçları fazla uzundu, daha önce ona çok havalı görünen taşlanmış kotu ve botlarıyla şimdi sadece pejmürde ve yorgun görünüyordu.

Nell kendi kendine, *kes şunu*, dedi. O kadar yolu gelmişti. Ondan yapmasını istediği şeyi yapmıştı. Bu da bir şeydi.

"Çok güzel görünüyorsun. Bir hoş geldin demeyecek misin?"

Nell öne doğru çıktı ve onu öptü. Pete sigara kokuyordu. "Özür dilerim. Ben... Ben sadece biraz şaşırdım."

"Seni her an tetikte tutmayı seviyorum sanırım, ne dersin? Öyleyse eşyalarımı boşaltıp bir içki içelim mi? Ya da oda servisini çağırıp tüm akşamı yukarıda geçirebiliriz?" Pis pis sırıtıp tek kaşını kaldırdı. Nell göz ucuyla resepsiyoniste baktı. Kadın, Pete'e bir otel müşterisinin koridorda üzerine basıp ezdiği iğrenç bir şeye bakar gibi bakıyordu.

Tıraş olmamış, diye düşündü Nell. *Tıraş bile olmamış.*

"Burada oda servisi yok. Sadece kahvaltı var."

Pete omuzlarını silkti ve oturduğu koltuktan kalktı. "Bu arada, elbise muhteşem. Çok... şık."

"Bir şey soracağım," dedi Nell. "Sadece bilmek istiyorum... Ne oldu da gelmeye karar verdin? Gelmeyeceğini söylemiştin. Yani mesajda söylediğin buydu."

"Şey... Seni burada yalnız bırakmak istemedim. Ne kadar endişeli biri olduğunu biliyorum. Özellikle de planlar değiştiğinde ya da buna benzer bir şey olduğunda."

"Ama geçen akşam beni yalnız bırakmakta bir sakınca görmedin."

Pete ters ters baktı. "Evet. Şey..."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Şey... ne?"

Pete kafasını kaşıdı ve o çekici gülümsemesiyle güldü. "Pekâlâ. Trish bana ulaştı ve senin için biraz telaşlandığını söyledi."

"Trish seni mi aradı?"

"Bana mesaj attı. Sana ulaşamadığını ve her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istediğini söyledi."

Nell olduğu yere çakılıp kaldı. "Sana ne dedi?"

"Önemli mi? Bak, buradayım işte. Bunun tadını çıkaralım, olmaz mı? Haydi, sadece bir gecemiz var. Ve bu bilet bana küçük bir servete mal oldu."

Nell, Pete'e bakakaldı. Pete elini uzatmıştı. Nell tereddüt ederek anahtarı ona verdi ve o da arkasına dönüp yukarı çıkmaya başladı, çantasını sırtına atmıştı.

"Matmazel."

Nell sersemleşmiş bir şekilde döndü. Resepsiyonistin orada olduğunu unutmuştu.

"Arkadaşınız bir mesaj bıraktı."

"Fabien mı?" Sesindeki heyecanı bastıramamıştı.

"Hayır. Bir kadın. Siz dışarıdayken bıraktı."

Kadın otel logosunu taşıyan bir kâğıt parçasını Nell'e uzattı.

PETE YOLDA. ONA HADDİNİ BİLDİRDİK. KUSURA BAKMA, NE YAPACAĞIMIZI BİLEMEDİK. UMARIM HAFTA SONU YİNE DE İSTEDİĞİN GİBİ GEÇER. TRISH.

Nell nota bakakaldı, sonra merdiven boşluğuna doğru baktı ve resepsiyoniste döndü. Kâğıt parçasını ceketinin cebine tıkıştırdı.

"Taksi bulabileceğim en uygun yeri söyleyebilir misiniz?" diye sordu.

"Zevkle," dedi resepsiyonist.

*

Cebinde kırk avro vardı, yirmi avrosunu şoföre uzattı ve para üstünü beklemeden dışarı fırladı.

Bar bedenler, şişeler ve kısık ışıklardan oluşan karanlık bir kargaşaydı. Nell tanıdık birini bulmak için yüzlere bakarak, insanları iterek kendine yol açtı; burnu ter ve parfüm kokularıyla doldu. Daha önce oturdukları masada şimdi tanımadığı insanlar vardı. Fabien'ı hiçbir yerde göremiyordu.

Nell daha sessiz olan ve insanların koltuklarda oturarak sohbet ettiği üst kata çıktı ama Fabien burada da değildi. Kendine yol açmak için insanları itip kakarak aşağıya, kendisine servis yapılan bara indi.

"Affedersiniz!" Barmenin dikkatini çekebilmek için beklemesi gerekiyordu. "Merhaba! Arkadaşım buradaydı. Onu gördünüz mü?"

Barmen gözlerini kısarak baktı ve sonra hatırlamış gibi kafasını salladı. "Fabien mı?"

"Evet. Evet!" Elbette onu tanıyorlardı.

"Fabien gitti."

Nell karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti. Onu kaçırmıştı. Olan buydu işte. Barmen birine içki koymak için başka bir tarafa eğildi.

Nell sessizce, "*Merde*," dedi. Hayal kırıklığıyla uyuştuğunu hissetti.

Bu sırada barmen elinde bir içkiyle yanma geldi. "Bir de Wildcat'e bakabilirsin. Emil geceyi genellikle orada bitirir."

"Wildcat mi? Nerede?"

"Rue des Gentilhommes." Barmenin kelimeleri kahkahasında boğuldu ve dönüp gitti, başka birinin siparişini almak için karşı tarafa eğildi.

Nell koşarak sokağa çıktı. Bir taksi çevirdi.

"Acil," dedi.

Asyalı şoför, aynasından baktı ve bekledi.

Nell, "Wildcat," dedi. "Rue des Gentilhommes gibi bir yerde. Lütfen bana orayı bildiğinizi söyleyin."

Adam koltuğunda arkasına döndü. "*Que*?"[9]

"Wildcat. Bar. Kulüp. Wild. Cat."

Nell'in sesi yükselmişti. Şoför kafasını salladı. Nell yüzünü ellerinin arasına aldı ve düşündü. Sonra arabanın camını açıp barın dışında, kaldırımda duran üç genç adama seslendi. "Affedersiniz! Wildcat'i biliyor musunuz? Wildcat Bar?"

Biri kafasını sallayıp çenesini yukarı kaldırdı. "Bizi oraya mı götürmek istiyorsun?"

---

9 (Fr.) Ne? (ç. n.)

Nell adamların –içkili, neşeli ve rahat– yüzlerine baktı ve bir karar verdi.

"Eğer nerede olduğunu biliyorsanız neden olmasın? Nerede?"

"Biz seni götürürüz."

Genç adamlar taksiye atladı, gülümseyip tokalaştılar. Nell, alkol ve sigara kokusunu içine çekerek gençlerin arasında sıkışıp kaldı.

"İyi bir kulüptür. Siz biliyor musunuz?" Onunla ilk konuşan adam öne doğru eğildi ve neşeli bir şekilde Nell'in elini sıktı.

"Hayır," dedi Nell. Adam, taksi şoförüne nereye gideceğini söylediğinde Nell de yabancı adamlarla dolu bir arabada arkasına yaslandı ve bir sonraki maceranın nerede sonlanacağını görmeyi bekledi.

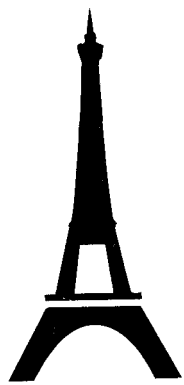

11

"Bir içki daha. Ah, haydi. Daha iyi olacak." Emil bir elini Fabien'ın omzuna atmıştı.

"Gerçekten hiç havamda değilim."

"Havandaydın. Haydi. Pierre'in yerinde devam edeceğiz. Bir sürü insanın geleceğini söyledi. Parti!"

"Teşekkür ederim, Emil ama bu birayı bitirip gideceğim. Yarın çalışacağım. Biliyorsun."

Emil omuzlarını silkti, şişesini havaya kaldırdı ve daha önce konuştuğu kızın yanına döndü.

Bunun olması kaçınılmazdı. Fabien, Emil'in kızıl saçlı kızla gülüşmesini izledi. Uzun zamandır kızdan hoşlanıyordu ama kızın ondan ne kadar hoşlandığından emin değildi. Buna rağmen Emil mutsuz değildi. Küçük bir köpek yavrusu gibi sadece bir sonraki şeye atlardı. *Hey! Eğlenelim!*

Fabien kendi kendini, *kes şunu*, diyerek azarladı. *Senin gibi bir ezik olmaktan iyidir.*

Bundan sonra ne olacağı konusunda belli belirsiz bir korku hissetti. Evinde geçecek uzun akşamlar. Artık buna değip değmediğinden bile emin olmadığı kitabı üzerine çalışmak. Nell'in ortadan kaybolmasıyla uğradığı hayal kırıklığı. Daha fazlasının olacağını düşündüğü için kendini tekmelemek istiyordu Fabien. Nell'i suçlayamazdı; ona bir erkek arkadaşı olup olmadığını sormamıştı bile. Elbette onun gibi bir kızın erkek arkadaşı olacaktı.

Ruh halinin çöktüğünü hissediyor ve eve gitme vaktinin geldiğini biliyordu. Kimsenin moralini bozmak istemiyordu. Emil'in omzuna hafifçe vurdu, diğerlerine başıyla selam vererek veda etti ve beresini kulaklarına kadar çekti. Dışarıda motosikletine binerken bu kadar içtikten sonra direksiyon başına geçmenin doğru olup olmadığını düşündü.

Küçük motosikletinin marşına bastı ve yola koyuldu.

Emil'in yüksek sesli ıslığını duyduğunda montunu düzeltmek için yolun bitiminde durmuştu. Arkasını döndü.

Emil bir insan kalabalığının yanında kaldırımda duruyordu. Birini işaret ediyor ve geri dönmesi için ona el sallıyordu.

Fabien, Nell'in yana yatmış kafasını, tek topuğu havada duruş biçimini tanıdı. Bir süre durdu. Sonra yüzüne bir gülümseme yayıldı ve motosikletini döndürüp ona doğru sürdü.

Saat gecenin iki buçuğuydu. Fabien haftalardır içtiğinden daha fazla içki içmişti. Gülmekten karnı ağrıyordu. Wildcat insanlarla dolup taşıyordu. Fabien'ın sevdiği parçalardan biri çalmaya başladı, bu şarkıyı patronu yasaklayana dek restoranda temizlik yaparken çalmıştı. Çılgın parti havasındaki Emil barın üzerine çıktı ve göğsünü işaret edip aşağıdaki insanlara sırıtarak dans etmeye başladı. Bir tezahürat koptu.

Fabien, Nell'in, parmaklarını koluna dayadığını hissetti ve bunun üzerine o da genç kadının elini tuttu. Nell gülüyordu, saçları terden ıslanmış, saç tutamları yüzüne yapışmıştı. Nell bir süre önce ceketini çıkarmıştı ve Fabien ceketi bir daha bulamayacaklarını düşünmüştü. Sabaha kadar dans ettiler.

Kızıl saçlı kadın bir sürü elin yardımıyla bara, Emil'in yanına çıktı ve dans etmeye başladı. Beraber şimi dansı yapıp şişeden bira yudumladılar. Barmen geride durmuş onları izliyordu. Bu, Wildcat'in ba-

rının dans pistine ilk dönüşü değildi, sonuncu da olmayacaktı.

Nell, Fabien'a bir şey söylemeye çalışıyordu.

Fabien onu duyabilmek için yavaşladı.

"Daha önce bir barın üzerinde hiç dans etmedim," dedi.

"Etmedin mi? O zaman et," diye cevap verdi o da.

Nell kahkaha atıp başını salladı ve Fabien'la göz göze geldiler. Sanki bir şey hatırlamış gibiydi Nell. Elini Fabien'ın omzuna uzattı ve o da Nell'in yukarı çıkmasına yardım etti, işte oradaydı, Fabien'a yukarıdan bakıp dans ediyordu. Emil elindeki şişeyle kadeh kaldırdı, Nell ise gözleri kapalı, saçlarını savurarak kendini ritme kaptırmıştı. Sonra gözünü açıp yüzündeki teri sildi ve birasını yudumladı. İki, sonra üç kişi daha onlara katıldı.

Fakat Fabien şeytana uymamıştı. Sadece orada ayakta durmak, müziğin titreşimlerini içinde hissetmek, kalabalığın bir parçası olmak, Nell'i izlemek, bunun bir parçası olduğunu bilerek onun aldığı keyfin tadını çıkarmak istiyordu.

Nell insan kalabalığı arasında Fabien'ı bulmak için gözlerini açtı. Onu bulunca gülümsedi. Fabien içini uzun zamandır hissetmediği bir duygunun kapladığını fark etti.

Mutluydu.

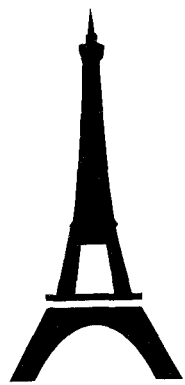

12

Sanat galerilerini ve devasa tarihî yapıları geride bırakarak tenha sokaklarda kol kola yürüyorlardı. Saat dörde çeyrek vardı. Nell'in kolları dans etmekten ağrıyor, kulakları hâlâ çınlıyordu ama hayatında hiç bu kadar enerjik hissetmediğini düşündü.

Wildcat'ten ayrıldıklarında biraz ayakta sallanıyorlardı; gecenin, biranın, tekilanın ve hayatın etkisiyle sarhoş olmuşlardı ama her nasılsa Nell son yarım saattir ayıktı.

"Nell nereye gittiğimize dair hiçbir fikrim yok."

Nell'in umurunda değildi. Sonsuza kadar bu şekilde yürüyebilirdi. "Otele geri dönemem. Pete hâlâ orada olabilir."

Fabien, Nell'i hafifçe dürttü. "Odanı Amerikalı kadınla paylaştın. Belki Pete o kadar da kötü değildir."

"Amerikalı kadını tercih ederim. Horlamasını bile."

Nell, Fabien'a tüm hikâyeyi anlatmıştı. Fabien ilk başta Pete'i pataklamak istemişti. Nell, biraz da utanarak bunun oldukça hoşuna gittiğini fark etmişti.

"Şimdi az da olsa Pete için üzülüyorum," dedi Fabien. "Seni bulmak için Paris'e kadar geldi ve sen de Fransız bir adamla kaçtın."

Nell sırıttı. "Ben kendimi kötü hissetmiyorum. Bu çok mu kötü?"

"Sen kesinlikle zalim bir kadınsın."

Nell, Fabien'a biraz daha sokuldu. "Ah, bu korkunç," dedi.

Fabien, Nell'e sarıldı. Nell ceketini kulüpte kaybetmişti ve şimdi onun montunu giyiyordu. Fabien üşümediğine dair onu ikna etmişti. Aslında Nell de üşümüyordu ama onun montunu giymek hoşuna gitmişti.

"Biliyorsun Nell, benimle kalabilirsin. Eğer istersen."

Nell birden kulaklarında annesinin sesini duydu. *Hiç tanımadığın bir adamın evine mi gideceksin? Hem de Paris'te?*

"Bu çok güzel olur. Ama seninle yatmayacağım."

Nell'in kelimeleri karanlık gecede havada asılı kaldı.

"Hayal kırıklığına uğradım, İngiliz Nell ama seni anlıyorum. Zalim bir kadının görevi, bir adamın umutlarını ve hayallerini ezip geçmektir." Fabien oldukça Fransızlara özgü görünen bir hareketle dudaklarını büktü. Ve sonra pis pis sırıttı.

"Evin nerede?"

"Stüdyo bir daire. Senin otelin gibi büyük değil. Buradan yürüyerek on dakika."

Nell'in bundan sonra ne olacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu, oldukça heyecan vericiydi.

Fabien avluya bakan dar bir apartmanın en üst katında yaşıyordu. Merdivenler krem rengi taşlarla döşeliydi ve eski ahşap ile cila kokusuyla kaplıydı. Sessizce yukarı çıktılar. Fabien, diğer dairlerde yaşlı kadınların yaşadığı konusunda Nell'i uyarmıştı. Eğer saat ondan sonra gürültü yaparsa sabahleyin şikâyet için kapısında biterlerdi. Yine de bunu dert etmediğini söyledi Nell'e. Ev sahibi kirayı artırmak için fazlasıyla tembel olduğundan dairesi ucuzdu. Eski kız arkadaşının bu evden nefret ettiğinden de bahsetti.

Merdivenlerin başına geldiklerinde Nell kaskatı kesilmişti. Bir keresinde Trish bir adamla buluşmuş, adamın dairesine gittiklerinde katillerle ilgili raflar dolusu kitapla karşılaşmıştı.

Fabien kapıyı açtı ve onu içeri davet etti. Nell eşikte durup içeri göz attı.

Fabien'ın dairesi çatı katlarına bakan, geniş pencereli, büyük bir odadan ibaretti. Bir masanın üzeri kâğıt yığınlarıyla kaplıydı. Köşede yatağa dönüştürülebilen bir kanepe, diğer tarafta ise geniş bir ayna vardı. Zemin ahşaptandı. Çok uzun zaman önce boyanmış olabilirdi ama şimdi soluk ve renksizdi. Bir uçta geniş bir yatak, duvara bakan küçük bir kanepe vardı, üçüncü duvar ise dergilerden kesilmiş resimlerle kaplıydı.

Nell'in bakışlarını gören Fabien, "Ah," dedi. "Öğrenciyken yapmıştım. Sonra da kaldırmaya üşendim."

Her şey –masa, sandalyeler, resimler– tuhaf ve ilginçti. Bir rafın üzerinde duran doldurulmuş kargaya, tavandan sarkan kaba saba lambaya ve banyo kapısının yanındaki çakıl taşı koleksiyonuna bakarak etrafta dolaştı. Televizyon yirmi yıl öncesinden kalma gibi görünen küçücük bir kutuydu. Şömine rafının üzerinde altı bardak ve bir tabak istifi vardı.

Fabien elini kafasında gezdirdi. "Ortalık darmadağın. Kimseyi beklemiyordum..."

"Evin çok güzel. Çok... büyüleyici."

"Büyüleyici mi?"

"Ben... eşyaları bir araya getiriş biçimini çok sevdim. Her şey bir masal gibi duruyor."

Fabien evini başka gözlerle görüyormuşçasına gözlerini kırpıştırarak Nell'e baktı.

"Bir saniye bana müsaade eder misin?" dedi Fabien. "Benim şey..." Banyoya gitti.

Muhtemelen iyi bir şeydi bu. Nell korkmuyordu, bambaşka biri olmuştu sanki. Fabien'ın ceketini üzerinden çıkardı, elbisesini düzeltti ve pencereden dışarı bakarak ağır ağır odayı gezdi. Paris'in karanlık ve mehtaplı çatı katları bir vaat gibi görünüyordu.

El yazması kâğıt yığınına baktı. Bazıları kirlenmiş ve ayakkabı izleriyle lekelenmişti. Kâğıtlardan birini aldı ve anlayabileceği kelimeleri aramaya başladı.

Fabien nihayet banyodan çıktığında Nell elinde dördüncü sayfayı tutuyordu ve kâğıt yığını içinde beşinci sayfayı arıyordu.

"Bunları bana okusana," dedi Nell.

"Hayır. İyi değiller. Bunları sana okumak istemiyorum."

"Sadece bu sayfaları. Lütfen. Böylece, 'Paris'teyken gerçek bir yazar bana kendi çalışmalarından okudu,' diyebilirim. Bu da benim Paris maceramın bir parçası olur."

Fabien, Nell'e sanki ona "hayır" diyemiyormuş gibi baktı. Nell en yalvaran yüz ifadesini takınmıştı.

"Bunları daha önce kimseye göstermemiştim," dedi Fabien.

Nell kanepeye, Fabien'ın yanına oturdu. "Belki de göstermenin zamanı gelmiştir."

Bir süre sonra Fabien on ikinci sayfayı yere bıraktı.

"Durma, devam et."

"Bazı sayfalar kayıp. Her neyse, dediğim gibi iyi değiller zaten."

"Yine de devam et. Ne yazdığını hatırlamak ve bunu bir yayıncıya göndermek zorundasın. Yazdıkların gerçekten çok iyi. Sen bir yazar olmalısın. Pekâlâ, sen bir yazarsın. Sadece şimdilik kitabı yayımlanmamış bir yazar."

Fabien kafasını iki yana salladı.

"Öylesin. Yazdıkların... yazdıkların çok güzel. Sanırım bu... senin kadın kahramanı yazma biçiminle ilgili. Onun nasıl hissettiği, olayları görme biçimiyle ilgili. Onda kendimi buldum. O..."

Fabien şaşırmış bir şekilde Nell'e baktı. Nell neredeyse ne yaptığını bilmeden Fabien'a doğru uzanıp yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Paris'te, tanımadığı bir adamın evindeydi ve hayatı boyunca böyle onu canlı hissettiren bir şey yapmamıştı. Fabien kollarıyla onu sardı ve Nell aralarındaki çekimi hissetti.

"Sen... çok güzelsin, Nell."

"Senin söylediğin her şey Fransızca olduğu için çok daha güzel duyuluyor. Hayatımın geri kalanında uyduruk bir Fransız aksanıyla konuşmak zorunda kalabilirim."

Fabien birer kadeh şarap doldurdu ve ikisi de oturup birbirlerinin gözlerine bakarak gülümsediler. İş ve aileleri hakkında konuştular, dizleri birbirine değiyordu ve o küçük kanepede birbirlerine yaslanmışlardı. Fabien, Nell'e, bu akşamın kendisini Sandrine'den kurtardığını söyledi. Nell de Pete'ten bahsetti; Pete'in resepsiyona geri dönüp onu bulamadığı anı düşününce kıkırdadı. Amerikalı kadının tam da Pete oradayken odaya geldiğini hayal edip biraz daha güldüler.

Bir ara Nell tuvalete gitti ve aynada kendine baktı. Yorgunluktan teni kül rengine dönmüştü. Saçları darmadağındı ve göz makyajı akmıştı. Ama yine de parıldıyordu; tamamen haylaz ve şakacı görünüyordu.

Geri döndüğünde Fabien'i defterini okurken buldu.

Durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bu ne?" Fabien elinde listeyi tutuyordu.

BU GECE GİTMEMEMİ HAKLI GÖSTERECEK NEDENLER

"Eli baltalı bir katil olabilir miyim? Seninle seks yapmak isteyebilir miyim?"

Fabien gülüyordu ama biraz şaşırmıştı da.

"Ah, Tanrım. Bunu görmeni istemezdim."

Nell kıpkırmızı kesilmişti.

"Defter çantandan düşmüştü. Ben sadece yerine koyuyordum. 'İçgüdülerimle hareket ediyormuş gibi yapmak zorunda kalacağım.'" Fabien, şaşırmış bir şekilde Nell'e baktı.

Nell yerin dibine girmişti. "Tamam. Ben senin düşündüğün kişi değilim. Ya da en azından değildim. Ben içgüdüleriyle hareket eden biri değilim. Bu gece de neredeyse gelmiyordum çünkü taksiye binme fikri bile beni korkuttu. Olduğumdan başka bir insanmışım gibi düşünmene neden oldum. Ben... özür dilerim."

Fabien listeyi inceleyip tekrar Nell'e baktı. Hafifçe gülümsüyordu. "Kim başka türlü bir insan olduğunu söyledi ki?"

Nell bekledi.

"Başka bir insan barın üstünde dans eder miydi? Hiç tanımadığı adamlarla bir takside beni bulmak için Paris'in altını üstüne getirir miydi? Gittiğini bile haber vermeden erkek arkadaşını bir otel odasında yalnız bırakır mıydı?"

Fabien elini Nell'e uzattı, o da Fabien'm elini tuttu. Fabien'ın kendisine sarılmasına izin verdi. Bacaklarını iki yana açarak Fabien'm kucağına oturdu ve onun güzel, müşfik yüzünü inceledi.

"Bence tam da bu kadınsın, İngiliz Nell. Kim olmayı tercih ediyorsan osun."

Dışarıda gün doğuyordu. Nell'in içki ve yorgunluktan başı dönüyordu. Tekrar öpüştüler, Nell bunun ne kadar sürdüğünü bilmiyordu, belki sonsuza kadar sürmüştü. Hâlâ sarhoş olduğunu fark etti. Dudaklarını onunkilerin üzerinde, neredeyse birbirlerine değecek şekilde tutup parmak uçlarıyla yüz hatlarını inceledi.

Sessizce, "Bu benim hayatımda geçirdiğim en iyi gece," dedi. "Sanki... az önce uyanmış, aydınlanmış gibi hissediyorum."

"Ben de."

Tekrar öpüştüler.

"Ama bence şimdi durmalıyız," dedi Fabien. "Bir centilmen olmaya ve bana söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Benim eli baltalı bir katil ya da seks manyağı olduğumu düşünmeni istemem."

Nell parmaklarını onunkine geçirdi. "Bunun için çok geç," deyip onu kanepeden kaldırdı.

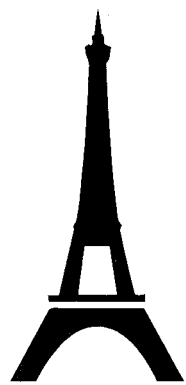

13

Fabien uyandı ve daha gözlerini tamamen açmadan bile bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu. Bir şeyler değişmişti, ışığı gördüğü andan itibaren üzerinden bir yük kalkmıştı. Gözlerini kırpıştırdı, ağzı kurumuştu, dirseklerine dayanarak doğruldu. Odadaki hiçbir şey farklı değildi ama Fabien akşamdan kalmaydı. Kafasındaki bulanıklığı dağıtmaya çalıştı ve o sırada banyodan su sesi geldiğini fark etti.

Bir önceki geceyi hatırlamaya başladı.

Bir dakikalığına sırtını yastığa dayadı ve olayların kafasında netleşmesine izin verdi. Barın üstünde dans eden kızı, tüm Paris'i kat ettikleri uzun yürüyüşü, onun kollarında sabahladığını hatırlıyordu. Gülüşmeleri, listeler içeren bir defteri, onun tatlı gülümsemesi ile kucağındaki bacaklarını hatırlıyordu.

Ayağa kalktı, kotunu ve eline ilk geçen üstü giydi. Kahve makinesinin yanına gidip makineyi doldurdu ve sonra bir kutu kruvasan almak için aşağıya, fırına indi. Döndüğünde, tam kapıyı açarken Nell de banyodan çıktı. Üzerinde dün gece giydiği yeşil elbise vardı ve ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu. Bir süre öylece durdular.

"Günaydın."

"Günaydın."

Nell, Fabien'ın nasıl tepki verdiğini izler gibiydi. Fabien gülümsediği anda Nell de ona kocaman gülümsedi.

"Otele dönüp trene yetişmeliyim. Çok... geç oldu."

Fabien saatine baktı.

"Evet, geç olmuş. Ben de işe gitmek zorundayım. Ama bir kahve içecek vaktin yok mu? Kruvasan aldım. Kahve içip kruvasan yemeden Paris'ten ayrılamazsın."

"Senin için uygunsa benim vaktim var."

Birbirlerine karşı biraz beceriksizce davranıyorlardı, dün gecenin rahatlığı yavaş yavaş kaybolmuştu. Yatağa oturdular; bu sefer örtülerin üzerindeydiler, ikisi de giyinikti ve dostane bir yakınlıkta ama bundan daha fazlasını ima etmeyecek bir mesafede oturuyorlardı. Nell kahvesini yudumladı ve gözlerini kapattı.

"Bu çok iyi," dedi.

"Sanırım bu sabah her şey lezzetli," diye karşılık verdi Fabien ve bir süre bakıştılar. Fabien yıllardır hissetmediği kadar aç hissederek hızlıca kruvasanları yedi ve payına düşenden fazlasını yediğini görünce bir kruvasan da Nell'e ikram etti ama Nell elini sallayarak ikramı reddetti. Dışarıda kilise çanları çalıyor ve küçük bir köpek havlıyordu.

"Düşünüyordum da," dedi Fabien, bir yandan ağzındakileri çiğnerken. "Yeni bir hikâye için bir fikrim var. Her şeyin listesini yapan bir kızla ilgili."

"Ah, senin yerinde olsam bunu yazmazdım," dedi Nell yandan bir bakış atarak. "Buna kim inanır?"

"İyi bir hikâye. Şaşırtıcı bir karakter. Ama biraz fazla kaygılı. Her şeyi düşünüp tartmak zorunda..."

"Artıları ve eksileri."

"Artıları ve eksileri. Bu ifadeyi sevdim."

"Ee, kıza ne oluyor sonra?"

"Henüz bilmiyorum. Bir şeyler alışkanlıklarını yerle bir ediyor."

"*Bouf!*" diye bağırdı Nell.

Fabien sırıttı ve elindeki kruvasan kırıntılarını yaladı. "Evet. *Bouf!*"

"Karakteri güzelleştirmen gerek."

"Onu güzelleştirmeme gerek yok. O zaten güzel."

"Ve çok seksi."

"Bunu anlamak için onu bir barın üstünde dans ederken görmen yeter."

Fabien, Nell'e doğru uzanıp ağzına bir parça kruvasan verdi ve bir an sonra öpüştüler. Ve sonra biraz daha öpüştüler. Ansızın kruvasanlar, iş ve tren unutulmuştu.

Fabien, Rue de Rivoli'nin arkasındaki otelin önünde motoru durdurdu. Yollar tenhaydı, zira günlerden pazardı. Birkaç turist binaların fotoğrafını çekmek için yukarı bakarak gezip dolaşıyordu. Fabien işe geç kalmıştı ama restoranda bu saatlerde anca birkaç müşteri olurdu, onlar da köpekleri ve gazeteleriyle oturmak için gelen müdavimler ya da eve gitmeden önce vakit öldüren turistlerdi. Ama daha sonraki saatlerde dolacaktı, saat dörtle beraber restoran hıncahınç dolu olurdu.

Fabien arkasındaki Nell'in ellerini belinden çektiğini hissetti. Genç kadın motosikletten indi ve Fabien'ın yanında durdu. Kaskı çıkarıp Fabien'a uzattı. Montu da çıkarıp ona geri verdi, şimdi buruşmuş yeşil elbisesiyle orada duruyordu.

Yorgun ve pasaklı görünüyordu. Fabien ona sarılmak istedi. "Montun olmadan üşümeyecek misin?"

Nell başını bir yana eğdi. "Ne kadar tuhaf, bugün hiç üşümedim."

"Seni istasyona bırakmamı istemediğinden emin misin? Orayı bulabilecek misin? Metro hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"İşe yeterince geç kaldın. Ben metroyu bulurum."

Birbirlerine baktılar. Nell ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, el çantası önünde sallanıyordu. Fabien ne söylemek isteğini artık bilemez hale gelmişti. Kaskını çıkardı ve saçlarını karıştırdı.

"Pekâlâ," dedi Nell.

Fabien bekledi.

"Bavulumu alsam iyi olacak. Hâlâ buradaysa tabii." Nell çantasının askısını avuçlarının arasında sıkıştırdı.

"Sen iyi olacak mısın? Pete'le. Seninle gelmemi ister misin?"

"Ah, onu dert etmiyorum," dedi Nell. Sanki Pete'in hiç önemi yokmuş gibi burnunu buruşturdu. Fabien, Nell'in burnunu öpmek istedi.

Fabien kendini tutamıyordu. "Ee... İngiliz Nell. Seni... tekrar görecek miyim?"

"Bilmiyorum, Parisli Fabien. Aslında birbirimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz. Hiçbir ortak yönümüz olmayabilir. Ve farklı ülkelerde yaşıyoruz."

"Bu doğru."

"Ayrıca Paris'te mükemmel bir gece geçirdik. Onu heba edersek yazık olur."

"Bu da doğru."

"Ve sen meşgul bir adamsın. Bir işin ve yazacak bir kitabın var. Ve onu yazmak zorundasın, biliyorsun. Hem de bir an önce. O kıza ne olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Nell'in yüzünde bir değişiklik olmuştu, anlaşılması güç bir değişiklikti bu. Rahatlamış, mutlu ve kendinden emin görünüyordu. Fabien yirmi dört saat içinde değişenin ne olduğunu merak etti. Ona ne söylemesi gerektiğini bilmeyi isterdi. Kaldırımı tekmeledi, kelimelerle arası iyi olduğu için kendisiyle övünen bir adam nasıl olur da söyleyecek tek bir söz bile bulamazdı?! Nell arkasındaki otele baktı.

"Şu senin hikâyenin nasıl bittiğini sormadım. Sonu nasıl bitiyor?"

Fabien motosiklete oturdu. Öne doğru eğildi, gözlerini Nell'den alamadığı için gidona dayanıyordu. "Hiçbir fikrim yok."

Nell kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten ilginç hikâyelerde buna yazarın değil, karakterlerin karar verdiğini düşünüyorum," dedi Fabien.

"Bakalım senin kitabının karakteri ne karar verecek?" Nell çantasını karıştırdı ve not defterini

çıkarıp Fabien'a verdi. "İşte. Kitabın için araştırma yaparsın. Sanırım benim artık ona ihtiyacım yok."

Fabien not defterine baktı. İlk sayfada Nell'in adresi ve telefonu yazılıydı. Defteri özenle montunun içine soktu. Nell, öne doğru eğildi ve tek eli Fabien'm yanağındayken onu tekrar öptü.

Nell geri çekilirken, "Öyleyse... neler olacağını göreceğiz," dedi Fabien.

"Evet. Evet, göreceğiz."

Boş kaldırımda yüz yüzeydiler ve sonunda artık orada duramayacakları noktada Fabien kaskını taktı. Motorunu çalıştırıp el sallayarak Rue de Rivoli'ye doğru sürdü.

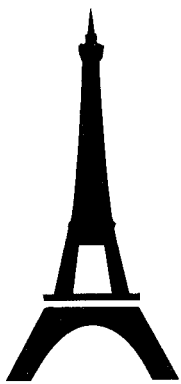

14

Nell otele doğru yürürken hâlâ gülümsüyordu. Resepsiyonist aynı şekilde cilalı bankosunun arkasındaydı. Nell, kadının bir evi olup olmadığını düşündü; yoksa burada, bankonun arkasında, zürafalar gibi ayakları üzerinde mi uyuyordu? Nell üzerinde ceketi olmadan, dün geceki elbisesiyle döndüğü için utanması gerektiğini fark etti fakat yapabileceği bir şey yoktu, sadece gülümsedi.

"Günaydın, matmazel."

"Günaydın."

"İyi bir akşam geçirdiniz sanırım."

"Güzeldi," dedi Nell. "Teşekkür ederim. Paris... hayal edebileceğimden çok daha eğlenceliymiş."

Kadın kendi kendine kafasını salladı ve Nell'e hafifçe gülümsedi. "Bunu duyduğuma çok sevindim."

Nell derin bir nefes aldı ve merdivenlere şöyle bir baktı. Biraz korkuyordu. Fabien'ın karşısında sarf ettiği tüm cesur sözlere rağmen Pete'in suçlamalarını ya da hiddetini de dört gözle beklemiyordu. Pete'in, bavuluna bir zarar verip vermediğini merak ediyordu. Bu tür şeyler yapacak bir adama benzemiyordu ama Nell yine de emin olamıyordu. Odasına çıkmak için kendini cesaretlendirerek olduğu yerde durdu.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı, matmazel?"

Nell kafasını çevirip gülümsedi. "Ah, hayır. Sadece yukarı çıkıp arkadaşımla konuşmak zorundayım. O... dün geceki planlara onu dâhil etmediğim için biraz kızgın olabilir."

"Üzülerek arkadaşınızın burada olmadığını söylemek zorundayım."

"Burada değil mi?"

"Otel kuralı. Siz gittikten sonra fark ettim, rezervasyon yaptıran kişi dışında birinin odayı kullanmasına izin veremeyiz. Oda da sizin adınıza kayıtlıydı. Dolayısıyla Louis, arkadaşınızdan ayrılmasını rica etmek zorunda kaldı."

"Louis?"

Kadın başıyla, diklemesine konmuş iki koltuk ebatlarındaki görevliyi işaret etti. Adam bavullarla dolu küçük bir yük arabasını itiyordu. Adını duyunca mütevazı bir selam verdi.

"Yani arkadaşım benim odamda kalmadı mı?"

"Hayır. Onu gençlerin kaldığı bir hostele gönderdik. Korkarım ki bundan hiç memnun kalmadı."

"Ah!" Nell eliyle ağzını kapamıştı. Gülmemeye çalışıyordu.

"Bu sizin için bir sorun teşkil ettiyse özür dilerim, matmazel. Arkadaşınızın adı orijinal rezervasyonda kayıtlı değildi ve sizinle de gelmemişti... siz de gidince... Bu bir güvenlik meselesi." Nell, resepsiyonistin dudaklarının da seğirdiğini fark etti. "Otel kuralı."

"Otel kuralı. Elbette. Otel kurallarına riayet etmek çok önemli," dedi Nell. "Peki öyleyse. Hımm... Çok teşekkür ederim."

"Anahtarınız." Resepsiyonist anahtarı Nell'e uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Umarım misafirimiz olduğunuz için memnun kalmışsınızdır."

"Ah, evet." Nell kadının önünde duruyor ve kadına sarılma isteğiyle mücadele ediyordu. "Teşekkür ederim. Oteliniz... daha iyi olamazdı."

"Bunu duymak çok güzel, madam," dedi resepsiyonist ve sonra evrak işlerinin başına döndü.

Nell ağır ağır merdivenlerden çıkmaya başladı. Telefonunu yeni açmıştı ve mesajlar birbiri ardına gelirken

telefonu bipliyordu. Son mesajların çoğu büyük harfler ve ünlem işaretleriyle doluydu. Çoğunu okumadan sildi. Keyfini kaçırmasının manası yoktu.

Ama son mesaj o sabah saat onda, Magda'dan gelmişti.

İyi misin? Hepimiz senden haber bekliyoruz. Pete, Trish'e dün gece çok tuhaf bir mesaj attı, neler döndüğünü anlayamıyoruz.

Nell, elinde anahtarı, Paris'in üzerinde çalan çanların ve aşağıda, resepsiyonda Fransızca konuşan insanların sesini dinleyerek kırk iki numaralı odanın önünde durdu. Cila ve kahve kokusu ile kendi pis kıyafetlerinin kokusunu içine çekti. Bir süre kapının önünde durdu, yaşananları hatırladı ve yüzüne bir gülümseme yayıldı.

Geçirdiğim EN İYİ hafta sonuydu.

Sen yeter ki küçük, güvenli alanından çıkmaya cesaret et, hayat sana kocaman sürprizlerle gelecektir.

Yirmi altı yaşındaki Nell, bu zamana kadar Paris'e hiç gitmemiştir. Hatta erkek arkadaşıyla bir hafta sonu kaçamağı bile yapmamıştır. Çünkü o öyle maceracı kızlardan değildir. Her şeyi hesaplamak, alacağı kararların artısını eksisini düşünmek zorundadır.

Ancak erkek arkadaşı planladıkları romantik Paris gezisine son dakikada gelemeyeceğini söyleyince Nell artık bazı şeylerin değişmesi gerektiğini fark eder.

İngiltere'den kalkıp Paris yolculuğuna bir başına çıkar ve orada küçük motoruyla ilginç bir tipe benzeyen Fabien'la tanışır.

O andan sonra Paris gezisi Nell için ya bir seri katil tarafından öldürüldüğü ya da hayatının en harika zamanlarını geçirdiği bir hafta sonu kaçamağı olacaktır.

"Harika bir hikâye anlatıcılığı."
Elle

"Mükemmel bir kitap."
Woman and Home

"Tam bir Paris romantizmi. Zevkle okumalık."
People Magazine

"Eski zamanlardan kalma bir aşk hikâyesi gibi. Jojo Moyes âdeta elimizden tutup bizi Paris'e götürüyor. Ah, *amour*!"
USA Today

"Elinizde sıcak bir çayla koltuğa kıvrılıp okuyabileceğiniz o rüya gibi kitaplardan."
Miami Herald

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-299-406-1
9 786052 994061